

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา  
เรื่อง ขอบเขตการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่

องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย (ทศท.) ได้มีหนังสือ ที่ คค ๒๓ ผทท.๗/๐๔๑ ลงวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๔๓ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า ทศท. ได้ตรวจพบว่าได้มีการลงโฆษณาในหนังสือพิมพ์รายวันเกี่ยวกับการนำอุปกรณ์แปลงสัญญาณโทรศัพท์เคลื่อนที่มาใช้งานเป็นโทรศัพท์พื้นฐาน ซึ่งจะทำให้ผู้ใช้สามารถลดค่าใช้จ่ายในการใช้โทรศัพท์ทางไกลภายในประเทศได้มาก ซึ่งสามารถสรุปรูปแบบและลักษณะการใช้งานได้ดังนี้

(๑) รูปแบบของอุปกรณ์แปลงสัญญาณมี ๒ รูปแบบ คือ (ก) แบบที่ใช้งานกับโทรศัพท์เคลื่อนที่เฉพาะระบบ PCN ๑๘๐๐ ใช้ชื่อทางการค้าว่า “PREMICELL DIGITAL ๑๘๐๐” จำหน่ายโดยบริษัท ยูคอล จำกัด โดยผู้ใช้สามารถนำอุปกรณ์ชนิดนี้ร่วมกับเครื่องลูกข่ายของโทรศัพท์เคลื่อนที่มาเชื่อมต่อกับเครื่องปลายทาง เช่น ตู้สาขาโทรศัพท์ (PABX) หรือเครื่องโทรสาร ฯ ล ฯ ได้ และ (ข) แบบที่ใช้งานกับโทรศัพท์เคลื่อนที่ทุกระบบ ใช้ชื่อทางการค้าว่า “EASY-PHONE LINE INTER-FACE” จำหน่ายโดย บริษัท พี.โอ.เอส. เทเลคอม จำกัด โดยในการใช้งาน ผู้ใช้จะต้องจัดหาเครื่องลูกข่ายของโทรศัพท์เคลื่อนที่มาเชื่อมต่อกับเครื่องแปลงสัญญาณดังกล่าวก่อนเชื่อมต่อกับเครื่องปลายทาง

(๒) ในการใช้งานของอุปกรณ์แปลงสัญญาณสามารถใช้งานได้ ๒ ลักษณะ คือ (ก) ใช้งานกับเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ ซึ่งผู้ใช้สามารถนำอุปกรณ์แปลงสัญญาณมาเชื่อมต่อกับเครื่องปลายทางได้ โดยการเรียกออกจะเรียกผ่านเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ไปยังเลขหมายปลายทางแต่ไม่ผ่านเลขหมายโทรศัพท์พื้นฐาน และ (ข) ใช้งานกับเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่และเลขหมายโทรศัพท์พื้นฐาน กรณีนี้ผู้ใช้จะต้องนำอุปกรณ์แปลงสัญญาณมาเชื่อมต่อกับระบบตู้สาขาโทรศัพท์ที่มีการเชื่อมต่อกับเลขหมายโทรศัพท์พื้นฐานด้วย โดยผู้ใช้สามารถเลือกระบบการใช้งานว่าจะเรียกออกโดยผ่านระบบโทรศัพท์เคลื่อนที่ก็ได้หรือโทรศัพท์พื้นฐานก็ได้ เช่น ถ้าจะเรียกเลขหมายปลายทางในท้องถิ่นเดียวกัน ผู้ใช้จะต้องกดหมายเลข ๙ เพื่อเลือกใช้วิธีการเรียกผ่านเลขหมายโทรศัพท์พื้นฐาน แล้วตามด้วยเลขหมายปลายทาง เช่น ๙ ๕๐๕๑๐๐๐ เป็นต้น กรณีนี้ผู้ใช้บริการเสียค่าใช้จ่ายให้ ทศท. ในอัตรา ๓ บาท/การเรียก ๑ ครั้ง หรือถ้าจะเรียกเลขหมายปลายทางประเภททางไกลภายในประเทศ ผู้ใช้จะต้องกดหมายเลข ๘ เพื่อเลือกใช้วิธีการเรียกผ่านเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ แล้วตามด้วยรหัสทางไกลและเลขหมายปลายทาง เช่น ๘ ๐๗๗ ๒๕๒๐๐๐ เป็นต้น กรณีนี้สัญญาณจะถูกส่งผ่านเลขหมายของโทรศัพท์เคลื่อนที่ไปยังเลขหมายปลายทางโดยไม่ผ่านเลขหมายโทรศัพท์พื้นฐานที่เชื่อมต่อกับตู้สาขาโทรศัพท์แต่อย่างใด

ผู้ใช้บริการเสียค่าใช้จ่ายค่าบริการให้บริษัทผู้ให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ในอัตรา ๘ บาท/นาที หรือตามรายการส่งเสริมการขายที่ได้ตกลงกัน

ในกรณีข้างต้นเมื่อเทียบอัตราค่าใช้โทรศัพท์ทางไกลที่ ทศท. เรียกเก็บกับอัตราค่าใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ จะเห็นได้ว่าให้ผู้ใช้สามารถลดค่าใช้จ่ายได้ในระดับหนึ่ง และหากผู้ใช้ได้รับสิทธิจากการจัดรายการส่งเสริมการขายก็จะสามารถลดค่าใช้จ่ายได้มากยิ่งขึ้น แต่จะทำให้รายได้จากค่าใช้บริการโทรศัพท์ทางไกลของ ทศท. หรือของเอกชนคู่สัญญาร่วมกิจการงาน (TA และ TT&T) ลดลง รวมทั้งจะทำให้ส่วนแบ่งรายได้ที่ ทศท. จะได้รับจากสัญญาดังกล่าวลดลงด้วย แม้ ทศท. จะได้รับรายได้ทางอ้อมจากส่วนแบ่งรายได้จากเอกชนผู้ให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ และหากในอนาคต ทศท. ไม่สามารถปรับลดอัตราค่าบริการโทรศัพท์พื้นฐานให้อยู่บนพื้นฐานเดียวกับบริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ได้ ก็คงจะมีผู้ใช้อุปกรณ์แปลงสัญญาณเพิ่มมากขึ้น ซึ่งจะมีผลกระทบกับผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการดังกล่าวเพิ่มมากขึ้นด้วย

ทศท. จึงขอหารือว่า

๑. ในกรณีที่เอกชนซึ่งได้รับอนุญาตจากหน่วยงานของรัฐให้เป็นผู้ดำเนินการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่เสนอบริการในลักษณะเป็นการบริการโทรศัพท์พื้นฐาน คือ นำเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่มาต่อเข้ากับตู้สาขาโทรศัพท์ จะถือว่าเป็นการกระทำที่ผิดหรือขัดต่อวัตถุประสงค์ของสัญญาที่เป็นสัญญาอนุญาตให้ดำเนินการบริการวิทยุคมนาคมระบบเซลลูลาร์ที่ได้รับจากหน่วยงานของรัฐนั้นๆ หรือไม่

๒. กรณีที่บริษัทเอกชนอื่นได้นำอุปกรณ์แปลงสัญญาณเข้ามาจำหน่ายโดยสามารถนำมาต่อเข้ากับเครื่องโทรศัพท์เคลื่อนที่ และสามารถนำไปใช้ในลักษณะโทรศัพท์พื้นฐานได้ จะถือว่าเป็นการกระทำที่ผิดหรือขัดต่อหลักการของกฎหมายโทรคมนาคมใดๆ ที่เกี่ยวข้องหรือไม่

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้รับเรื่องดังกล่าวแล้วและได้ส่งเรื่องให้คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๔) พิจารณา

ในการพิจารณา คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๔) ได้เชิญผู้แทนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมาร่วมชี้แจงข้อเท็จจริง ได้แก่ ผู้แทนสำนักงานปลัดกระทรวงคมนาคม (นางสาววันทนา โพธิ์สัตย์ หัวหน้าฝ่ายกฎหมายที่ ๒ นายสมทรง รอดสุวรรณ นิติกร ๖ ว. และนายบรรพต ภาคยุทธ นิติกร ๔) ผู้แทนองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย (ทศท.) (นายพิพัฒน์ ประทุมวงษ์ รักษาการผู้อำนวยการส่วนจัดการผลประโยชน์ นายวรพันธุ์ ชังดเวช นักบริหารงานทั่วไป ๘ และนายณภรัช ศุภกนกสุวรรณ นักบริหารงานทั่วไป ๕) ผู้แทนกรมไปรษณีย์โทรเลข (นายวิวัฒน์ สุทธิภาค รองอธิบดีกรมไปรษณีย์โทรเลข นายณฐกนต์ ปิ่นปรีชากุล นิติกร ๘ และนายปากเพียรสุนทรสิด หัวหน้าฝ่ายนิติการ) และผู้แทนการสื่อสารแห่งประเทศไทย (กสท.) (นายวิวัฒน์ ศรีจาด หัวหน้าแผนกวิเคราะห์และติดตามผล และนายวิชัย วณิชยวรรณ์ หัวหน้าแผนกวิศวกรรมโทรศัพท์)

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๔) ได้พิจารณาเรื่องดังกล่าวแล้ว สามารถสรุป

ข้อเท็จจริงของเรื่องและความเห็นได้ดังต่อไปนี้

(ก) ข้อเท็จจริงของเรื่อง

(๑) ข้อเท็จจริงจากเรื่องเดิม

๑.๑ เดิม ทศท. ได้เคยมีหนังสือ<sup>๑</sup> ทาหรือมายังสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาว่า เนื่องจากมีบริษัทเอกชนซึ่งได้รับสัมปทานให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่จากรัฐวิสาหกิจอื่นได้นำโทรศัพท์เคลื่อนที่ไปให้บริการโทรศัพท์สาธารณะแบบใช้บัตร โดยนำมาติดตั้งตามบ้านหรือร้านค้าเพื่อให้บริการแก่สาธารณชน นอกจากนี้ ยังมีการนำโทรศัพท์เคลื่อนที่มาดัดแปลงใช้เหมือนโทรศัพท์ธรรมดา (PSTN) และบางรายต่อเข้ากับตู้สาขาโทรศัพท์ซึ่งเป็นระบบโทรศัพท์พื้นฐานที่ ทศท. เป็นผู้รับผิดชอบให้บริการแต่เพียงผู้เดียว โดยไม่ได้รับอนุญาตจาก ทศท. เป็นเหตุให้ ทศท. และบริษัทร่วมการทำงานกับ ทศท. เสียผลประโยชน์อันพึงได้จากการให้บริการโทรศัพท์ทางไกล ทศท. จึงขอหารือ ๔ ประการ ดังนี้

๑) พระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๔๙๗ มาตรา ๖ และมาตรา ๙ (๒) กำหนดให้ ทศท. เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบการให้บริการโทรศัพท์แต่เพียงผู้เดียว ดังนั้น การที่รัฐวิสาหกิจอื่นที่มีใช้ ทศท. และเอกชนซึ่งได้รับสัมปทานโทรศัพท์เคลื่อนที่จากรัฐวิสาหกิจอื่นที่มีใช้ ทศท. จะนำโทรศัพท์เคลื่อนที่ของตนมาให้บริการโทรศัพท์สาธารณะจะสามารถดำเนินการได้หรือไม่

๒) การที่รัฐวิสาหกิจอื่นได้ให้เอกชนให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่นั้น เป็นการให้เอกชนให้บริการแก่บุคคลเป็นรายบุคคล มิใช่เพื่อให้บริการแก่สาธารณะ ดังนั้น การที่เอกชนนั้นจะนำโทรศัพท์เคลื่อนที่ไปให้บริการสาธารณะ ไม่สามารถกระทำได้หรือไม่

๓) ในกรณีที่เอกชนซึ่งได้รับอนุญาตจากหน่วยงานของรัฐให้เป็นผู้ดำเนินการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่เสนอบริการในลักษณะเป็นการบริการโทรศัพท์พื้นฐาน คือนำเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่มาต่อเข้ากับตู้สาขาโทรศัพท์ จะถือว่าการกระทำที่ผิดหรือขัดต่อวัตถุประสงค์ของสัญญาที่เป็นสัญญานุญาตให้ดำเนินการบริการวิทยุคมนาคมระบบเซลลูลาร์ที่ได้รับจากหน่วยงานของรัฐนั้นๆ หรือไม่

๔) ในกรณีที่บริษัทเอกชนอื่นนำอุปกรณ์แปลงสัญญาณเข้ามาจำหน่ายโดยสามารถนำมาต่อเข้ากับเครื่องโทรศัพท์เคลื่อนที่ และสามารถนำไปใช้ในลักษณะโทรศัพท์พื้นฐานได้ จะถือว่าการกระทำที่ผิดหรือขัดต่อหลักการของกฎหมายโทรคมนาคมใดๆ ที่เกี่ยวข้องหรือไม่

๑.๒ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้มีหนังสือ<sup>๒</sup> แจ้งไปยัง ทศท. ว่า ในการเสนอเรื่องเพื่อให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณานั้น จะต้องเป็นไปตามอำนาจหน้าที่ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติคณะกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. ๒๕๒๒ และคณะกรรมการกฤษฎีกาจะ

<sup>๑</sup> หนังสือ ทศท. ที่ คค ๒๓ ผขท.๗/๑๓๗ ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๔๒ ถึงเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

<sup>๒</sup> หนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ นร ๐๖๐๑/๙๙๖ ลงวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๔๒ ถึงผู้อำนวยการองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย

วินิจฉัยเรื่องที่รัฐบาลหรือหน่วยงานของรัฐประสบปัญหาในการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายได้ ต่อเมื่อจะต้องเป็นกรณีที่มีข้อเท็จจริงเกิดขึ้นและมีรายละเอียดชัดเจนเพียงพอ แต่สำหรับข้อหาหรือของ ทศท. นั้น ปรากฏว่า ข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นยังไม่ชัดเจนว่า ทศท. ประสบปัญหาที่เกิดจากการปฏิบัติหน้าที่อย่างไร มีการโต้แย้งการปฏิบัติงานของ ทศท. อย่างไร นอกจากนั้น ไม่ปรากฏว่า ทศท. ติดต่อประสานงานกับหน่วยงานของรัฐหรือรัฐวิสาหกิจที่ ทศท. อ้างถึง เพื่อให้มีการแก้ไขกรณีที่ ทศท. เห็นว่าเป็นปัญหาอยู่นั้นหรือไม่อย่างใด ดังนั้น ข้อหาหรือของ ทศท. จึงไม่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการกฤษฎีกาที่จะพิจารณาให้ความเห็น สำนักงานฯ จึงไม่อาจดำเนินการเพื่อให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นแก่ ทศท. ได้ อย่างไรก็ดี หาก ทศท. ประสบกับปัญหาที่เกิดจากการปฏิบัติงานตามหน้าที่ในเรื่องใดอันอยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการกฤษฎีกาที่จะพิจารณาวินิจฉัยได้ ก็ขอให้แจ้งรายละเอียดต่าง ๆ ของข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นให้ชัดเจนเพื่อที่สำนักงานฯ จะได้ดำเนินการตามความประสงค์ของ ทศท. ต่อไป ซึ่งต่อมา ทศท. จึงได้มีหนังสือหรือมายังสำนักงานฯ อีกครั้งหนึ่งตามปัญหาข้อหาหรือในเรื่องนี้

(๒) ข้อเท็จจริงจากคำชี้แจงของผู้แทน

๒.๑ คำชี้แจงของผู้แทน ทศท.

๑) อำนาจผูกขาดของ ทศท. ในการให้บริการโทรศัพท์พื้นฐาน ผู้แทน ทศท. ชี้แจงในนามของ ทศท. ว่าสืบเนื่องจาก ทศท. ได้ทราบข่าวจากหนังสือพิมพ์ว่ามีบริษัทเอกชนนำโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ ทศท. หรือ กสท. อนุญาตให้ดำเนินการมาโฆษณาเพื่อจำหน่ายว่าสามารถใช้ได้ในลักษณะเดียวกับโทรศัพท์พื้นฐานที่ ทศท. ให้บริการอยู่ โดยนำโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่มีอุปกรณ์แปลงสัญญาณเชื่อมต่อกับตู้สาขาโทรศัพท์และต่อสายไปยังเครื่องโทรศัพท์ประจำที่เพื่อใช้ในลักษณะเดียวกับโทรศัพท์พื้นฐาน ซึ่ง ทศท. เห็นว่ามีปัญหาอยู่ ๒ ประการคือ บริษัทเอกชนที่กระทำการดังกล่าวคือ บริษัท TAC ที่ได้รับสัมปทานจาก กสท. ให้บริการวิทยุคมนาคมระบบเซลลูลาร์เท่านั้นตามสัญญาให้ดำเนินการให้บริการวิทยุคมนาคมระบบเซลลูลาร์ การนำมาให้บริการว่าสามารถใช้ได้ในลักษณะโทรศัพท์พื้นฐานเช่นนี้ จะถือว่าขัดเจตนารมณ์ของสัญญาสัมปทานดังกล่าวหรือไม่ และปัญหาอีกประการคือ ทศท. เห็นว่าการกระทำดังกล่าวกระทบต่อสิทธิของ ทศท. ที่มีอำนาจในการให้บริการโทรศัพท์พื้นฐานแต่เพียงผู้เดียวตามมาตรา ๕<sup>๓</sup> แห่งพระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์ พุทธศักราช ๒๔๗๗ ที่บัญญัติให้กรมไปรษณีย์โทรเลขมีสิทธิขาดที่จะตั้ง บำรุง และทำการโทรเลขและโทรศัพท์ภายในราชอาณาจักรสยาม ประกอบกับมาตรา ๑๖<sup>๔</sup> แห่งพระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย

<sup>๓</sup> มาตรา ๕ (พรบ.โทรเลขและโทรศัพท์ พุทธศักราช ๒๔๗๗) รัฐบาลทรงไว้ซึ่งอำนาจสิทธิขาดที่จะตั้ง บำรุง และทำการโทรเลขและโทรศัพท์ภายในราชอาณาจักรสยาม

อำนาจนี้ท่านมอบหมายให้ไว้แก่กรมไปรษณีย์โทรเลข

<sup>๔</sup> มาตรา ๑๖ (พรบ.องค์การโทรศัพท์ฯ พ.ศ. ๒๔๙๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย พรบ. (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๑๗) ให้องค์การโทรศัพท์ได้รับสิทธิและหน้าที่ต่าง ๆ บรรดาที่กฎหมายให้ไว้แก่กรมไปรษณีย์โทรเลข ในส่วนที่ว่าด้วยการโทรศัพท์

ไทย พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติฯ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๑๗ ที่กำหนดให้ ทศท. ได้รับสิทธิและหน้าที่ต่าง ๆ บรรดาที่กฎหมายให้ไว้แก่กรมไปรษณีย์โทรเลข ในส่วนที่ว่าด้วยการโทรศัพท์ จึงมีประเด็นด้วยว่า การที่บริษัทเอกชนผู้ให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่เสนอบริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่สามารถนำไปต่อเป็นโทรศัพท์ประจำที่ที่ ทศท. ให้บริการอยู่แต่ผู้เดียวได้นั้น ตรงตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์ พุทธศักราช ๒๔๗๗ ประกอบกับพระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๔๗ หรือไม่

นอกจากนี้ ทศท. เห็นว่า กรณีที่ผู้ใช้บริการโทรศัพท์พื้นฐาน นำโทรศัพท์เคลื่อนที่มาใช้ในลักษณะที่กล่าวมาข้างต้นเป็นการกระทำที่ขัดต่อข้อ ๑๐<sup>๔</sup> ของระเบียบปฏิบัติงานว่าด้วยการกำหนดอัตราค่าติดตั้ง ย้าย ตู้สาขาและอุปกรณ์ตู้สาขาโทรศัพท์ของ ทศท. พ.ศ. ๒๕๑๘ ที่กำหนดให้ ผู้ที่จะติดตั้งตู้สาขาและหรือเครื่องพิเศษต่อจากตู้สาขาโทรศัพท์ต้องยื่นคำขออนุญาตจาก ทศท. ก่อน เพื่อ ทศท. จะได้เข้าไปตรวจสอบตู้สาขาโทรศัพท์นั้นให้ได้มาตรฐานก่อน

สำหรับสาเหตุที่มีผู้ใช้บริการนำโทรศัพท์เคลื่อนที่มาใช้ในลักษณะของโทรศัพท์พื้นฐานจำนวนมาก เนื่องจากสามารถเลือกใช้บริการผ่านเลขหมายของโทรศัพท์เคลื่อนที่หรือโทรศัพท์พื้นฐานก็ได้ หากจะโทรทางไกลภายในประเทศ ผู้ใช้บริการก็จะเลือกใช้บริการผ่านเลขหมายของโทรศัพท์เคลื่อนที่ซึ่งจะเสียค่าใช้จ่ายในอัตราที่ต่ำกว่าโทรผ่านเลขหมายของโทรศัพท์พื้นฐานที่ ทศท. ให้บริการอยู่ และทำให้รายได้ที่ ทศท. พึ่งจะได้รับจากค่าใช้บริการโทรทางไกลภายในประเทศลดลง

สำหรับคำว่า “โทรศัพท์พื้นฐาน” ตามปัญหาข้อหาหรือนี้ หมายถึง โทรศัพท์ที่มีการต่อสายเข้าไปใช้ในบ้านหรืออาคารต่าง ๆ เป็นโทรศัพท์ประจำที่ และ

ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับแก่การตั้ง ทำหรือบำรุงการโทรศัพท์ของกระทรวงกลาโหมที่ใช้ในราชการทหารโดยเฉพาะ

“ข้อ ๑๐ (ระเบียบปฏิบัติงาน ว่าด้วยการกำหนดอัตราค่าติดตั้ง ย้าย ตู้สาขาและอุปกรณ์ตู้สาขาโทรศัพท์ฯ พ.ศ. ๒๕๑๘) การติดตั้งตู้สาขาโทรศัพท์และเครื่องพิเศษต่อจากตู้สาขาองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยจะเป็นผู้ดำเนินการเอง

ในกรณีผู้ขอติดตั้งจะขอดำเนินการติดตั้งตู้สาขาและหรือเครื่องพิเศษต่อจากตู้สาขาโทรศัพท์เองให้ยื่นคำขออนุญาตจากองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พร้อมกับส่ง TECHNICAL SPECIFICATION ของตู้สาขาเครื่องโทรศัพท์และอุปกรณ์อื่น ๆ รวมทั้งแบบแปลนการเดินสายภายใน พร้อมรายละเอียดวัสดุที่ใช้ให้องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยตรวจสอบอนุญาต โดยองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยจะเรียกเก็บค่าตรวจสอบในอัตราร้อยละ ๓๐ ของค่าติดตั้งตามอัตราในข้อ ๕ หรือข้อ ๖ หรือทั้งตามอัตราในข้อ ๕ และข้อ ๖ แล้วแต่กรณี

ถ้าหน่วยราชการ สถานทูต หรือองค์การระหว่างประเทศที่มีวัตถุประสงค์ช่วยเหลือประเทศไทยที่มีความจำเป็นต้องดำเนินการติดตั้งตู้สาขาโทรศัพท์และหรือเครื่องพิเศษต่อจากตู้สาขาเองโดยถือเป็นการลับไม่สามารถให้เจ้าหน้าที่ขององค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยเข้าไปติดตั้งหรือตรวจสอบได้ ขออนุญาตดำเนินการติดตั้งเองและขอยกเว้นค่าตรวจสอบตามที่กำหนดไว้ในวรรคสอง ให้เสนอผู้อำนวยการพิจารณาอนุมัติตามความเหมาะสมเป็นราย ๆ ไป

รวมถึงโทรศัพท์สาธารณะที่ ทศท. ให้บริการอยู่ด้วย

นอกจากกรณีตามปัญหาข้อหารือแล้ว ทศท. ยังเห็นว่า การที่ปัจจุบันมีผู้ใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ นำโทรศัพท์นั้นมาต่อกับอุปกรณ์แปลงสัญญาณดังกล่าว และเชื่อมต่อกับเครื่องโทรศัพท์ประจำที่ และนำมาให้บริการสาธารณะนั้น ขัดกับอำนาจของ ทศท. ที่มีอำนาจแต่ผู้เดียวตามพระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์ฯ ในการให้บริการโทรศัพท์พื้นฐานตามที่กล่าวมาข้างต้น

## ๒) เงื่อนไขในสัญญา

ทศท. ได้ทำสัญญาอนุญาตให้บริษัท แอดวานซ์ อินโฟร์ เซอร์วิส จำกัด (มหาชน) ดำเนินกิจการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ระบบ CELLULAR ๙๐๐<sup>๖</sup> โดยบริษัทเป็นผู้ลงทุนในการจัดหาสถานที่ เครื่องมือและอุปกรณ์ระบบ CELLULAR ๙๐๐ ทั้งหมด<sup>๗</sup> และให้บรรดาเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ สำหรับดำเนินการระบบ CELLULAR ๙๐๐ ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของ ทศท.<sup>๘</sup> สำหรับการดำเนินการให้บริการตามสัญญานี้ ทั้งการบริหารหรือการหาผู้ใช้บริการ บริษัทเป็นผู้รับผิดชอบและดำเนินการเองในนามบริษัท<sup>๙</sup> และในสัญญาดังกล่าวมิได้มีเงื่อนไขกำหนดห้ามมิให้บริษัทนำอุปกรณ์แปลงสัญญาณโทรศัพท์เคลื่อนที่ดังกล่าว

<sup>๖</sup> ข้อ ๑ (สัญญาอนุญาตให้ดำเนินการกิจการบริการโทรศัพท์เคลื่อนที่) ทศท.ตกลงให้อนุญาตและบริษัทตกลงรับอนุญาตดำเนินการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ (CELLULAR MOBILE TELEPHONE) ระบบ NMT ๙๐๐ และ GSM ทั่วประเทศแบบคู่ขนานกันไป ซึ่งต่อไปในสัญญานี้เรียกว่า “CELLULAR ๙๐๐” มีกำหนด ๒๕ ปี โดยเริ่มนับตั้งแต่วันแรกที่เปิดกิจการตามที่ระบุไว้ในหนังสือตอบยืนยันของ ทศท. ในการอนุญาตให้เปิดกิจการ

<sup>๗</sup> ข้อ ๒ (สัญญาอนุญาตให้ดำเนินการกิจการบริการโทรศัพท์เคลื่อนที่) การดำเนินการตามสัญญาข้อ ๑ บริษัทเป็นผู้ลงทุนในการจัดหาสถานที่ เครื่องมือและอุปกรณ์ระบบ CELLULAR ๙๐๐ ทั้งหมด ซึ่งประกอบด้วย ระบบ MOBILE TELEPHONE EXCHANGE (MTX) , ระบบ BASE STATION และระบบสื่อสารสัญญาณเชื่อมโยง (TRANSMISSION NETWORKS) รวมทั้งอะไหล่พร้อมเครื่องมือและอุปกรณ์รายละเอียดตามข้อเสนอของบริษัทตามภาคผนวกหมายเลข ๑ แนบท้ายสัญญานี้

ฯลฯ

ฯลฯ

<sup>๘</sup> ข้อ ๔ (สัญญาอนุญาตให้ดำเนินการกิจการบริการโทรศัพท์เคลื่อนที่) บรรดาเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ หรือทรัพย์สินที่บริษัทได้กระทำขึ้น หรือจัดหาไว้สำหรับดำเนินการระบบ CELLULAR ๙๐๐ ตามสัญญานี้เป็นกรรมสิทธิ์ของ ทศท. ทันทีที่ติดตั้งเสร็จเรียบร้อย แต่ทั้งนี้ไม่รวมถึงตัวเครื่องรับโทรศัพท์เคลื่อนที่ ทศท. ยินยอมให้บริษัทแต่ผู้เดียวครอบครองทรัพย์สินที่ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของ ทศท. ดังกล่าว เพื่อใช้ประโยชน์ตามวัตถุประสงค์แห่งสัญญานี้ตลอดอายุสัญญา โดยบริษัทต้องทำใบรับมอบทรัพย์สินดังกล่าวให้ไว้กับ ทศท. ในวันที่รับมอบทรัพย์สินดังกล่าว และเมื่อสัญญานี้สิ้นสุด บริษัทต้องส่งทรัพย์สินดังกล่าวคืน ทศท. ในสภาพที่ใช้งานได้

ฯลฯ

ฯลฯ

<sup>๙</sup> ข้อ ๑๒ (สัญญาอนุญาตให้ดำเนินการกิจการบริการโทรศัพท์เคลื่อนที่) การดำเนินงานตามสัญญานี้ไม่ว่าการบริหาร การหาผู้ใช้บริการ การโฆษณา หรือการดำเนินการใด ๆ กับบุคคลภายนอกหรือผู้ใช้บริการก็ดี บริษัทเป็นผู้รับผิดชอบและดำเนินการเองในนามบริษัท บรรดาภาระผูกพันทั้งหลายที่บริษัทมีต่อบุคคลภายนอก ทศท.จะไม่รับผิดชอบทั้งสิ้น

มาจำหน่ายแต่อย่างใด

สำหรับสัญญาที่บริษัท แอดวานซ์ฯ ทำกับผู้ให้บริการนั้น ผู้แทน ทศท. ชี้แจงว่าในสัญญามีได้มีข้อห้ามมิให้ผู้ให้บริการนำอุปกรณ์แปลงสัญญาณโทรศัพท์เคลื่อนที่มาเชื่อมต่อกับเครื่องปลายทางแต่อย่างใด

๒.๒ คำชี้แจงของผู้แทน กสท.

ผู้แทน กสท. ได้ชี้แจงว่าสัญญาสัมปทานที่ กสท. อนุญาตให้บริษัทเอกชน (TAC) เป็นผู้ให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่นั้น เนื้อหาหลักของสัญญาเป็นการอนุญาตให้บริษัทวางโครงข่าย (network) และตั้งสถานีให้ครอบคลุมพื้นที่ที่ กสท. กำหนด เพื่อให้ผู้จดทะเบียนขอใช้บริการสามารถเรียกใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่เชื่อมโยงกับโครงข่ายของบริษัท กสท. และ ทศท. ได้<sup>๙๐</sup> โดยบริษัทเป็นผู้ดำเนินการจัดหาเครื่องและอุปกรณ์ที่บริษัทนำมาใช้หรือให้บริการทั้งหมด และให้บรรดาเครื่องและอุปกรณ์ดังกล่าวตกเป็นกรรมสิทธิ์ของ กสท.<sup>๙๑</sup> รวมทั้ง บริษัทจะต้องจ่ายค่าตอบแทนให้แก่ กสท. ตามเงื่อนไขในสัญญา ซึ่ง กสท. จะต้องแบ่งปันผลประโยชน์ให้แก่ ทศท. ในการเรียกเชื่อมโยงโครงข่ายของ ทศท. ด้วย<sup>๙๒</sup>

<sup>๙๐</sup> ข้อ ๑ (สัญญาให้ดำเนินการให้บริการวิทยุคมนาคมระบบเซลลูลาร์ระหว่าง กสท. กับ บริษัทโทเทิล แอ็คเซ็ส คอมมูนิเคชั่น จำกัด) กสท. ตกลงให้บริษัทดำเนินการให้มี ขยายและดำเนินการให้บริการวิทยุคมนาคมระบบเซลลูลาร์ในพื้นที่ต่างๆ ทั่วประเทศ และบริษัทตกลงรับดำเนินการจัดให้มี ขยายและดำเนินการให้บริการวิทยุคมนาคมระบบเซลลูลาร์ดังกล่าว ตามที่กำหนดไว้ในสัญญานี้ ทั้งนี้ตามที่ได้รับอนุญาตและภายใต้กำกับดูแลของ กสท.

<sup>๙๑</sup> ข้อ ๒ (สัญญาให้ดำเนินการให้บริการวิทยุคมนาคมระบบเซลลูลาร์ระหว่าง กสท. กับ บริษัทโทเทิล แอ็คเซ็ส คอมมูนิเคชั่น จำกัด) บริษัทต้องจัดหาเครื่องและอุปกรณ์ทั้งหมด ซึ่งประกอบด้วยเครื่อง อุปกรณ์ชุมสาย ระบบควบคุม ระบบ Billing ระบบเชื่อมโยง เครื่องและอุปกรณ์สถานีเครือข่าย เครื่องมือและอุปกรณ์ตรวจซ่อม เครื่องมือทดสอบ และเครื่องและอุปกรณ์อื่นๆ สำหรับปรับปรุงขยายข่ายการให้บริการนี้ รวมทั้งอะไหล่ของเครื่องและอุปกรณ์ดังกล่าว ให้มีจำนวนเพียงพอต่อการให้บริการอยู่เสมอ โดยบริษัทเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายเองทั้งสิ้น ทั้งนี้ เครื่องและอุปกรณ์ที่บริษัทจัดหา มา จะต้องเป็นเครื่องและอุปกรณ์ใหม่ที่ไม่เคยผ่านการใช้งานมาก่อนมีคุณภาพและเทคโนโลยีทันสมัยตามที่เจ้าหน้าที่ กสท. ให้ความเห็นชอบเป็นหนังสือ และเครื่องและอุปกรณ์ดังกล่าว จะต้องเป็นทรัพย์สินของบริษัทเท่านั้น

บริษัทตกลงให้บรรดาเครื่องและอุปกรณ์ ตามวรรคหนึ่งดังกล่าวข้างต้น ซึ่งเป็นทรัพย์สินของบริษัทและบริษัทมีอยู่ก่อนวันเริ่มเปิดให้บริการนั้น ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของ กสท. นับตั้งแต่วันเริ่มเปิดให้บริการ ส่วนเครื่องและอุปกรณ์ที่บริษัทนำมาใช้ หรือให้บริการภายหลังวันเริ่มเปิดให้บริการ บริษัทต้องส่งมอบเครื่องและอุปกรณ์ พร้อมกับการติดตั้ง (ถ้ามี) ทั้งหมดให้ กสท. เพื่อทำการตรวจสอบและให้ความเห็นชอบก่อนนำออกใช้หรือให้บริการ เมื่อ กสท. ตรวจสอบและให้ความเห็นชอบเป็นหนังสือแล้ว ให้เครื่องและอุปกรณ์ที่ผ่านการให้ความเห็นชอบนั้นตกเป็นกรรมสิทธิ์ของ กสท. โดยบริษัทมีต้องทำการส่งมอบอีก ทั้งนี้ กสท. ไม่ต้องรับภาระค่าใช้จ่ายใดๆ ทั้งสิ้น

ฯลฯ

ฯลฯ

<sup>๙๒</sup> ข้อ ๖ (สัญญาให้ดำเนินการให้บริการวิทยุคมนาคมระบบเซลลูลาร์ระหว่าง กสท. กับ บริษัทโทเทิล แอ็คเซ็ส คอมมูนิเคชั่น จำกัด) ผลประโยชน์ตอบแทน

๖.๑ ภายในกำหนดเวลาให้บริการตามข้อ ๑๓ บริษัทยินยอมจ่ายผลประโยชน์ตอบแทน

สำหรับเครื่องลูกข่ายวิทยุคมนาคมระบบเซลลูลาร์ ข้อ ๓<sup>๑๑</sup> ของสัญญาดังกล่าวกำหนดให้บริษัทยินยอมให้บุคคลทั่วไป จำหน่าย ให้เช่า หรือจัดหาเครื่องลูกข่ายวิทยุคมนาคมระบบเซลลูลาร์ เพื่อนำมาใช้กับระบบที่บริษัทให้บริการอยู่ได้ ทั้งนี้ เพื่อเป็นการป้องกันการผูกขาดของบริษัท แต่ก็มีได้มีเงื่อนไขกำหนดให้บริษัทต้องแบ่งเลขหมายให้ผู้จำหน่ายเครื่องลูกข่ายวิทยุคมนาคมระบบเซลลูลาร์อย่างเป็นธรรม นอกจากนี้ ในสัญญาสัมปทานไม่ได้กำหนดให้เครื่องโทรศัพท์เคลื่อนที่และอุปกรณ์แปลงสัญญาณดังกล่าวต้องได้รับความเห็นชอบจาก กสท. ก่อน

สำหรับสัญญาที่บริษัทผู้รับสัมปทานของ กสท. ทำกับผู้ให้บริการนั้น ผู้แทน กสท. ชี้แจงว่าในสัญญามีได้มีเงื่อนไขกำหนดห้ามมิให้ผู้ให้บริการนำอุปกรณ์แปลงสัญญาณดังกล่าวมาเชื่อมต่อกับเครื่องปลายทาง

### ๒.๓ คำชี้แจงของผู้แทนกรมไปรษณีย์โทรเลข

ผู้แทนกรมไปรษณีย์โทรเลขชี้แจงว่า อุปกรณ์ที่ผลิตในประเทศ

ให้แก่ กสท. ตลอดอายุสัญญาเป็นรายปี คิดเป็นอัตราร้อยละของรายได้จากการให้บริการตามสัญญานี้ ก่อนหักค่าใช้จ่าย ค่าภาษี และค่าธรรมเนียมต่าง ๆ จากการให้บริการ ผลประโยชน์ตอบแทนแต่ละปีที่ กสท. จะได้รับมีดังนี้

|          |             |           |
|----------|-------------|-----------|
| ปีที่ ๑  | ถึงปีที่ ๔  | ร้อยละ ๑๒ |
| ปีที่ ๕  |             | ร้อยละ ๒๕ |
| ปีที่ ๖  | ถึงปีที่ ๑๕ | ร้อยละ ๒๐ |
| ปีที่ ๑๖ | ถึงปีที่ ๒๐ | ร้อยละ ๒๕ |
| ปีที่ ๒๑ | ถึงปีที่ ๒๗ | ร้อยละ ๓๐ |

ทั้งนี้ ค่าใช้จ่ายในส่วนที่บริษัทต้องจ่ายให้แก่องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย เป็นค่าต่อใช้บริการให้กับผู้ใช้บริการผ่านข่ายบริการโทรศัพท์ขององค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย จะไม่นำมาคิดเป็นรายได้ตามวรรคหนึ่ง

สำหรับผลประโยชน์ตอบแทนที่ กสท. จะได้รับในแต่ละปีจะต้องไม่ต่ำกว่าผลประโยชน์ตอบแทนขั้นต่ำที่บริษัทจะต้องจ่ายในแต่ละปีตามข้อ ๖.๒ โดยให้เริ่มนับระยะเวลาการชำระผลประโยชน์ตอบแทนนับตั้งแต่วันที่เปิดให้บริการในวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๓๔

๖.๒ เพื่อเป็นประกันรายได้ให้กับ กสท. บริษัทยินยอมจ่ายผลประโยชน์ตอบแทนขั้นต่ำให้แก่ กสท. เป็นรายปีในเวลา ๒๗ ปี รวมเป็นเงินไม่ต่ำกว่า ๑๗,๐๕๑.๘๔ ล้านบาท (หนึ่งหมื่นเจ็ดพันห้าสิบล้านแปดแสนสี่หมื่นบาทถ้วน) โดยแบ่งชำระเป็นรายปีตามจำนวนดังต่อไปนี้

|         |                                                              |
|---------|--------------------------------------------------------------|
| ปีที่ ๑ | เป็นเงิน ๒๒.๑๖ ล้านบาท (ยี่สิบสองล้านหนึ่งแสนหกหมื่นบาทถ้วน) |
| ปีที่ ๒ | เป็นเงิน ๓๒.๕๓ ล้านบาท (สามสิบสองล้านห้าแสนสามหมื่นบาทถ้วน)  |
| ฯลฯ     | ฯลฯ                                                          |

ปีที่ ๒๗ เป็นเงิน ๑,๒๐๐.๐๐ ล้านบาท (หนึ่งพันสองร้อยล้านบาทถ้วน)

<sup>๑๑</sup> ข้อ ๓ (สัญญาให้ดำเนินการให้บริการวิทยุคมนาคมระบบเซลลูลาร์ระหว่าง กสท. กับบริษัทโทเทิล แอนด์ เซส คอมมูนิเคชั่น จำกัด) บริษัทยินยอมให้บุคคลทั่วไป จำหน่าย ให้เช่า หรือจัดหาเครื่องลูกข่ายวิทยุคมนาคมระบบเซลลูลาร์ เพื่อนำมาใช้กับระบบที่บริษัทให้บริการตามสัญญานี้ ทั้งนี้ บุคคลและเครื่องลูกข่ายวิทยุคมนาคมดังกล่าวต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่ กสท. กำหนด

หรือนำเข้าจากต่างประเทศ ซึ่งนำมาต่อเชื่อมกับเครื่องโทรศัพท์เคลื่อนที่ ไม่ว่าจะเป็นอุปกรณ์ใดก็ตาม ไม่ต้องมาขออนุญาตตามพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ เว้นแต่กรณีที่ต้องการจะควบคุม ต้องกำหนดในกฎกระทรวงให้อุปกรณ์ของเครื่องวิทยุคมนาคมดังกล่าวเป็นเครื่องวิทยุคมนาคม และเมื่อเป็นเครื่องวิทยุคมนาคมแล้ว การทำ มี ใช้ นำเข้า นำออกหรือค้า ต้องมาขออนุญาตตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคมฯ สำหรับอุปกรณ์แปลงสัญญาณโทรศัพท์เคลื่อนที่นี้ ไม่มีการกำหนดในกฎกระทรวงให้เป็นเครื่องวิทยุคมนาคมแต่อย่างใด เนื่องจากเห็นว่าไม่จำเป็นต้องควบคุมอุปกรณ์ดังกล่าว การผลิต การนำเข้าหรือการจำหน่ายจึงไม่ต้องขออนุญาตตามพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคมฯ

#### ๒.๔ คำชี้แจงของผู้แทนสำนักงานปลัดกระทรวงคมนาคม

ผู้แทนสำนักงานปลัดกระทรวงคมนาคมชี้แจงว่า เรื่องนโยบายการแบ่งแยกขอบเขตการให้บริการด้านโทรคมนาคมระหว่าง ทศท. กับ กสท. นั้น เดิมไม่มีการกำหนดแบ่งแยกไว้แน่นอนชัดเจน จนกระทั่งในปี ๒๕๒๓ จึงได้มีการวางนโยบายไว้ว่า การบริการโทรคมนาคมระหว่างประเทศ ให้ กสท. เป็นผู้ให้บริการ ยกเว้นบริการโทรศัพท์สำหรับประเทศข้างเคียง คือ ลาว กัมพูชา พม่า และมาเลเซีย ให้ ทศท. ร่วมให้บริการด้วย สำหรับการบริการโทรคมนาคมภายในประเทศ เนื่องจาก กสท. และ ทศท. มีบริการที่ซ้ำซ้อนหรือคล้ายกันอยู่หลายประเภท จึงให้ ทศท. และ กสท. รับกลับไปศึกษา<sup>๑๔</sup>

ต่อมาในปี ๒๕๒๔ ได้มีการวางนโยบายแบ่งแยกขอบเขตการให้บริการของ ทศท. กับ กสท. อีกครั้งหนึ่งโดยสรุปผลได้ ๒ ประการ กล่าวคือ<sup>๑๕</sup>

๑) การให้บริการโทรภาพ โทรสาร และข้อมูล ซึ่งต้องใช้ควบกับเลขหมายโทรศัพท์ของ ทศท. ให้อยู่ในความรับผิดชอบของ ทศท. ส่วนบริการโทรภาพ โทรสาร และข้อมูล ซึ่งเป็นระบบใช้งานเป็นการภายในโดยเฉพาะ (Private System) และระบบการติดต่อระหว่างจุด (Point-to-Point System) หากผู้ใช้มีความประสงค์จะใช้งานภายในประเทศและต้องติดต่อกับต่างประเทศด้วย ให้อยู่ในความรับผิดชอบของ กสท. หากผู้ใช้ต้องการติดต่อภายในประเทศอย่างเดียวจะใช้บริการของ กสท. หรือ ทศท. ก็ได้ แต่ถ้าใช้บริการ

<sup>๑๔</sup> มติของคณะกรรมการประสานงานและเสนอแนะนโยบายในด้านกิจการสื่อสาร (ไปรษณีย์และโทรคมนาคม) ในการประชุม ครั้งที่ ๗/๒๕๒๓ เมื่อวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๒๓ ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมในขณะนั้น (พลเรือเอกอมร ศรีภักยะ) ได้ให้ความเห็นชอบแล้วเมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๒๓ ปรากฏตามบันทึก ที่ คค ๐๒๐๔/กผ ๙๓ ลงวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๒๕ เรื่อง สรุปการพิจารณาปัญหาการกำหนดนโยบายเกี่ยวกับการให้บริการสื่อสารโทรคมนาคมระหว่าง ทศท. กับ กสท.

<sup>๑๕</sup> มติของคณะกรรมการประสานงานและเสนอแนะนโยบายในด้านกิจการสื่อสาร (ไปรษณีย์และโทรคมนาคม) ในการประชุม ครั้งที่ ๑/๒๕๒๔ เมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๒๔ และครั้งที่ ๒/๒๕๒๔ เมื่อวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๔ ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมในขณะนั้น (พลเรือเอกอมร ศรีภักยะ) ให้ความเห็นชอบแล้ว ปรากฏตามบันทึกของรองปลัดกระทรวงคมนาคม เมื่อวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๔ ถึงปลัดกระทรวงคมนาคม ประกอบกับบันทึก ที่ คค ๐๒๐๔/กผ ๙๓ ลงวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๒๕ เรื่อง สรุปการพิจารณาปัญหาการกำหนดนโยบายเกี่ยวกับการให้บริการสื่อสารโทรคมนาคมระหว่าง ทศท. กับ กสท.

ของ ทศท. ให้ ทศท. เรียกเก็บค่าธรรมเนียมตามกฎหมายให้ กสท. ด้วย ส่วนระบบสลับสาย สำหรับการให้บริการโทรภาพ โทรสาร และข้อมูล ให้อยู่ในความรับผิดชอบของ กสท.

๒) สำหรับการให้บริการโทรศัพท์ติดต่อไปยังประเทศข้างเคียง ตามที่ได้มีการวางนโยบายในปี ๒๕๒๓ แล้วนั้น โดยที่ขณะนี้ ทศท. ได้ต่อขยายสายเชื่อมโยงกับ มาเลเซีย และขยายสายนี้อาจเชื่อมโยงไปยังประเทศอื่นได้อีก จึงกำหนดเป็นนโยบายเพิ่มเติมให้ ทศท. จำกัดบริการเพียงมาเลเซียเท่านั้น มิให้ใช้สายสายนี้ต่อไปถึงประเทศอื่นอีก เพราะได้ กำหนดให้เป็นหน้าที่ของ กสท. แล้ว

ต่อมาในปี ๒๕๓๒ สืบเนื่องจากการพัฒนาด้านเทคโนโลยี ทำให้เกิดบริการใหม่ขึ้นมากล่าวคือบริการเสริม (Value Added Service) และบริการ โทรศัพท์เคลื่อนที่ กระทรวงคมนาคมจึงได้กำหนดนโยบายเกี่ยวกับขอบเขตการให้บริการระหว่าง ทศท. กับ กสท. อีกครั้งหนึ่ง สรุปได้ดังนี้<sup>๑๖</sup>

๑) ขอบเขตการให้บริการของ ทศท. กับ กสท. ที่ได้มีการวาง นโยบายไว้แล้วเมื่อปี ๒๕๒๔ ให้เป็นไปตามนโยบายเดิม

๒) สำหรับบริการเสริม (Value Added Service) ควรให้ เอกชนเป็นผู้ดำเนินการ ทั้งนี้ ให้ใช้โครงข่ายหลักของ ทศท. หรือ กสท.

๓) สำหรับบริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ ควรให้ทั้ง ทศท. และ กสท. ดำเนินการต่อไป

ต่อมาในปี ๒๕๔๓ สืบเนื่องจากปัญหาที่ในสัญญา สัมปทานของทั้ง ทศท. และ กสท. มิได้มีการกำหนดเงื่อนไขให้บริษัทเอกชนผู้ได้รับสัมปทานต้อง แบ่งเลขหมายให้ผู้จำหน่ายเครื่องลูกข่ายอย่างเป็นธรรม ทำให้บริษัทเอกชนผู้ได้รับสัมปทาน ดังกล่าวหลีกเลี่ยงการอนุมัติเลขหมายให้โดยใช้ระยะเวลาในการพิจารณาก่อนที่จะอนุมัติใน กรณีที่มีผู้นำเครื่องโทรศัพท์เคลื่อนที่มาขอใช้บริการ กระทรวงคมนาคมจึงได้กำหนดเป็นนโยบาย เกี่ยวกับขั้นตอนการนำเข้าเครื่องลูกข่ายโทรศัพท์เคลื่อนที่ ทั้งในกรณีนำเข้ามาเพื่อจำหน่ายต่อ หรือนำเข้ามาใช้เองว่า หากผู้ขอใช้บริการ มีเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องครบถ้วนก็สามารถแจ้ง ข้อมูลทางเทคนิคของเครื่อง (ตราอักษร แบบหรือรุ่นของเครื่อง และ Serial Number) เพื่อขอ ใช้บริการ และให้บริษัทเอกชนผู้ให้บริการไม่ว่าจะเป็นในส่วนเครือข่ายของ ทศท. หรือ กสท. จะต้องดำเนินการให้เสร็จสิ้นและต้องสามารถเปิดให้ใช้บริการได้ภายใน ๔ วันทำการ<sup>๑๗</sup> เพื่อให้ บริษัทเอกชนผู้ให้บริการได้ถือปฏิบัติต่อไป

(ข) การพิจารณาของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๔)

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๔) พิจารณาแล้ว โดยมีการพิจารณาเป็น ๒ หัวข้อดังนี้ (๑) กฎหมายที่เกี่ยวข้อง และ (๒) ความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๔)

<sup>๑๖</sup> ตามบันทึกของกองแผนงาน สำนักงานปลัดกระทรวงคมนาคม ที่ คค ๐๒๐๔/กผ ๖๗ ลง วันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๓๒ ถึงปลัดกระทรวงคมนาคม

<sup>๑๗</sup> ตามบันทึกของสำนักนโยบายและแผนฯ สำนักงานปลัดกระทรวงคมนาคม ที่ คค ๐๒๐๔.๑/สนผ ๑๘๑๘ ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๔๓ ถึงปลัดกระทรวงคมนาคม

## (๑) กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๔) ได้พิจารณาข้อเท็จจริงดังกล่าวแล้ว เห็นว่าตามปัญหาข้อหาหรือของ ทศท. นี้เกี่ยวข้องกับกฎหมายดังต่อไปนี้

๑.๑ พระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๖<sup>๙๘</sup> (วัตถุประสงค์ของการจัดตั้ง ทศท.) มาตรา ๙ (๒)<sup>๙๙</sup> (อำนาจของ ทศท.) และ มาตรา ๑๖<sup>๑๐๐</sup> (การโอนสิทธิและหน้าที่ในส่วนที่ว่าด้วยการโทรศัพท์จากกรมไปรษณีย์โทรเลขให้แก่ ทศท.)

๑.๒ พระราชบัญญัติการสื่อสารแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๙ มาตรา ๗<sup>๑๐๑</sup> (วัตถุประสงค์ของการจัดตั้ง กสท.) มาตรา ๑๐ (๒)<sup>๑๐๒</sup> ๒๒ (อำนาจของ กสท.) และมาตรา ๑๖<sup>๑๐๓</sup> (การโอนสิทธิและหน้าที่ในส่วนที่ว่าด้วยการไปรษณีย์และโทรคมนาคมจาก กรมไปรษณีย์โทรเลขให้แก่ กสท.)

๑.๓ พระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์ พุทธศักราช ๒๔๗๗ มาตรา ๕<sup>๑๐๔</sup> (อำนาจสิทธิขาดในการตั้ง บำรุงและทำการโทรเลขและโทรศัพท์) มาตรา ๖<sup>๑๐๕</sup> (สิทธิ

---

<sup>๙๘</sup> มาตรา ๖ (พรบ.องค์การโทรศัพท์ฯ พ.ศ. ๒๕๔๗) ให้จัดตั้งองค์การขึ้นองค์การหนึ่ง เรียกว่า “องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย” มีวัตถุประสงค์เพื่อจัดดำเนินการและนำมาซึ่งความเจริญของกิจการโทรศัพท์เพื่อประโยชน์แห่งรัฐของประชาชนและดำเนินธุรกิจอันเกี่ยวกับกิจการโทรศัพท์และธุรกิจอื่นที่ต่อเนื่องใกล้เคียงกับ หรือซึ่งเป็นประโยชน์แก่กิจการโทรศัพท์

<sup>๙๙</sup> มาตรา ๙ (พรบ.องค์การโทรศัพท์ฯ พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย ปว. ๒๕๔ พ.ศ. ๒๕๑๕) เพื่อดำเนินการตามวัตถุประสงค์ดังกล่าวในมาตรา ๖ ให้องค์การโทรศัพท์ที่มีอำนาจรวมถึง

ฯลฯ

ฯลฯ

(๒) ให้บริการต่างๆ เกี่ยวกับกิจการโทรศัพท์ในเรื่องเครื่องโทรศัพท์ อุปกรณ์ เครื่องใช้ และเครื่องบริการต่างๆ

<sup>๑๐๐</sup> โปรดดูเชิงอรรถที่ ๔, ข้างต้น

<sup>๑๐๑</sup> มาตรา ๗ (พรบ.การสื่อสารฯ พ.ศ. ๒๕๑๙) ให้จัดตั้งการสื่อสารขึ้น เรียกว่า “การสื่อสารแห่งประเทศไทย” มีวัตถุประสงค์เพื่อดำเนินการและนำมาซึ่งความเจริญของกิจการไปรษณีย์และโทรคมนาคม เพื่อประโยชน์แห่งรัฐและประชาชนและดำเนินธุรกิจอันเกี่ยวกับกิจการไปรษณีย์และโทรคมนาคม และธุรกิจอื่นที่ต่อเนื่องใกล้เคียงกัน หรือซึ่งเป็นประโยชน์แก่กิจการไปรษณีย์และโทรคมนาคม ทั้งนี้ เว้นแต่จะมีกฎหมายบัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของนิติบุคคลอื่นโดยเฉพาะ

<sup>๑๐๒</sup> มาตรา ๑๐ (พรบ.การสื่อสารฯ พ.ศ. ๒๕๑๙) ให้การสื่อสารแห่งประเทศไทยมีอำนาจกระทำการต่างๆ ภายในขอบแห่งวัตถุประสงค์ตามมาตรา ๗ และอำนาจเช่นนี้ให้รวมถึง

ฯลฯ

ฯลฯ

(๒) ให้บริการต่างๆ เกี่ยวกับกิจการไปรษณีย์และโทรคมนาคม

ฯลฯ

ฯลฯ

<sup>๑๐๓</sup> มาตรา ๑๖ (พรบ.การสื่อสารฯ พ.ศ. ๒๕๑๙) ให้การสื่อสารแห่งประเทศไทยได้รับสิทธิและหน้าที่ต่างๆ บรรดาที่กฎหมายให้ไว้แก่กรมไปรษณีย์โทรเลขในส่วนที่ว่าด้วยการให้บริการและการปฏิบัติการด้านไปรษณีย์และโทรคมนาคม

<sup>๑๐๔</sup> โปรดดูเชิงอรรถที่ ๓, ข้างต้น

และหน้าที่แต่ผู้เดียวของกรมไปรษณีย์โทรเลขในการดำเนินการด้านโทรเลขและโทรศัพท์) และ มาตรา ๗<sup>๒๖</sup> (อำนาจอนุญาตให้บุคคลอื่นตั้ง ทำหรือบำรุงการโทรเลขและโทรศัพท์ เพื่อใช้เอง)

๑.๔ พระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ. ๒๔๙๔ มาตรา ๕<sup>๒๗</sup> (ความหมายของคำว่า “เครื่องวิทยุคมนาคม”) มาตรา ๖<sup>๒๘</sup> (การอนุญาตให้ผู้ใดทำ มี ใช้ นำเข้า นำออก หรือค้าเครื่องวิทยุคมนาคมและยกเว้นเครื่องวิทยุคมนาคมบางประเภทไม่ต้องได้รับใบอนุญาต) และมาตรา ๙<sup>๒๙</sup> (ใบอนุญาตเกี่ยวกับเครื่องวิทยุคมนาคม)

<sup>๒๕</sup> มาตรา ๖ (พรบ.โทรเลขและโทรศัพท์ พุทธศักราช ๒๔๗๗) ภายในราชอาณาจักรสยาม ให้กรมไปรษณีย์โทรเลขมีสิทธิและหน้าที่แต่ผู้เดียวในอันที่จะ

(๑) ตั้งทำและบำรุงทำการโทรเลขและโทรศัพท์ในตำบลใด ๆ ซึ่งรัฐมนตรีเห็นสมควร

(๒) ตั้งเสาและขึงสายลวด หรือวางสายลวด หรือสายลวดใหญ่ใต้ดินหรือใต้น้ำ หรือทำกิจการอย่างอื่นเพื่อการคมนาคมทางโทรเลขหรือโทรศัพท์

(๓) รับ เก็บ ส่ง และส่งมอบข่าวสารและกระทำการงานอย่างอื่นทุกอย่างอันเกี่ยวแก่การโทรเลขหรือโทรศัพท์ตามระเบียบข้อบังคับ คำสั่ง และกฎที่รัฐมนตรีได้ตั้งขึ้น

<sup>๒๖</sup> มาตรา ๗ (พรบ.โทรเลขและโทรศัพท์ พุทธศักราช ๒๔๗๗) อธิบดีอาจออกใบอนุญาตเฉพาะให้แก่บุคคลใดให้ตั้ง ทำหรือบำรุงการโทรเลขหรือโทรศัพท์ใดที่หนึ่งภายในราชอาณาจักร เพื่อใช้เอง โดยกำหนดเงื่อนไขและให้เสียเงินค่าธรรมเนียมตามที่อธิบดีจะเห็นสมควร

<sup>๒๗</sup> มาตรา ๔ (พรบ.วิทยุคมนาคม พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย พรบ. (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕) ในพระราชบัญญัตินี้

ฯลฯ

ฯลฯ

“เครื่องวิทยุคมนาคม” หมายความว่า เครื่องส่งวิทยุคมนาคม เครื่องรับวิทยุคมนาคม หรือเครื่องรับและส่งวิทยุคมนาคม แต่ไม่รวมตลอดถึงเครื่องรับวิทยุกระจายเสียง เครื่องรับวิทยุโทรทัศน์ และเครื่องส่ง เครื่องรับ หรือเครื่องรับและส่งวิทยุคมนาคมด้วยคลื่นแอสตเรชัน ตามลักษณะหรือประเภทที่กำหนดในกฎกระทรวง

เพื่อประโยชน์ในการควบคุมการใช้เครื่องวิทยุคมนาคม ให้ถือว่าอุปกรณ์ใด ๆ ของเครื่องวิทยุคมนาคมตามที่กำหนดในกฎกระทรวงเป็นเครื่องวิทยุคมนาคมด้วย

ฯลฯ

ฯลฯ

<sup>๒๘</sup> มาตรา ๖ (พรบ.วิทยุคมนาคม พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย พรบ. (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕) ห้ามมิให้ผู้ใด ทำ มี ใช้ นำเข้า นำออก หรือค้าซึ่งเครื่องวิทยุคมนาคม เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต

ในกรณีที่เห็นสมควร รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดให้เครื่องวิทยุคมนาคมบางลักษณะหรือเครื่องวิทยุคมนาคมที่ใช้ในกิจการบางประเภทได้รับยกเว้นไม่ต้องได้รับใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งทั้งหมดหรือเฉพาะแต่บางกรณีได้

<sup>๒๙</sup> มาตรา ๙ (พรบ.วิทยุคมนาคม พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย พรบ. (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕) ใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ มีดังนี้

(๑) ใบอนุญาตให้ทำ ให้มีอายุหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันออก

(๒) ใบอนุญาตให้มี ให้มีอายุหนึ่งปีนับแต่วันออก

(๓) ใบอนุญาตให้ใช้ ให้มีอายุตลอดอายุของเครื่องวิทยุคมนาคม

(๔) ใบอนุญาตให้นำเข้า ให้มีอายุหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันออก

กฎกระทรวง ฉบับที่ ๒๓ (พ.ศ. ๒๕๓๖) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ. ๒๔๙๘<sup>๓๐</sup> (กำหนดอุปกรณ์เครื่องวิทยุคมนาคม ให้เป็น “เครื่องวิทยุคมนาคม” ) และกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒๔ (พ.ศ. ๒๕๓๖) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ. ๒๔๙๘ ข้อ ๓<sup>๓๑</sup> (เครื่องวิทยุคมนาคมที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องได้รับใบอนุญาตนำเข้า) และข้อ ๔<sup>๓๒</sup> (การยกเว้นให้อุปกรณ์ของเครื่องวิทยุคมนาคมตามที่กำหนดไว้ไม่ต้องได้รับใบอนุญาตอีก)

(๕) ใบอนุญาตให้นำออก ให้มีอายุสามสิบวันนับแต่วันออก

(๖) ใบอนุญาตให้ค้า ให้มีอายุหนึ่งปีนับแต่วันออก เว้นแต่ใบอนุญาตที่ออกให้เพื่อการซ่อมแซมโดยเฉพาะ ให้มีอายุห้าปีนับแต่วันออก

(๗) ใบอนุญาตให้ตั้งสถานีวิทยุคมนาคม ให้มีอายุตลอดระยะเวลาที่ผู้รับใบอนุญาตใช้สถานตามที่ระบุไว้ในใบอนุญาตเป็นสถานีวิทยุคมนาคม

(๘) ใบอนุญาตพนักงานวิทยุคมนาคม ให้มีอายุห้าปีนับแต่วันออก

(๙) ใบอนุญาตให้รับข่าววิทยุคมนาคมต่างประเทศเพื่อการโฆษณา ให้มีอายุหนึ่งปีนับแต่วันออก

ผู้ได้รับใบอนุญาตตาม (๑) (๓) (๔) (๕) (๖) หรือ (๗) ให้ถือว่าได้รับอนุญาตให้มีเครื่องวิทยุคมนาคมด้วย

<sup>๓๐</sup> (กฎกระทรวง ฉบับที่ ๒๓ (พ.ศ. ๒๕๓๖) ฯ ) ให้ถือว่าอุปกรณ์ของเครื่องวิทยุคมนาคมดังต่อไปนี้ เป็นเครื่องวิทยุคมนาคม

(๑) สายอากาศ (Antenna) ที่ใช้กับเครื่องวิทยุคมนาคม

(๒) สายนำสัญญาณ (Transmission Line) ที่ใช้กับเครื่องวิทยุคมนาคม

(๓) แผงวงจร (Circuit Board) ที่ใช้กับเครื่องวิทยุคมนาคม

(๔) แร้งับความถี่ (Crystal) ที่ใช้กับเครื่องวิทยุคมนาคม

(๕) เครื่องขยายกำลังส่ง (RF Amplifier) ที่ใช้กับเครื่องวิทยุคมนาคม

(๖) มอดูล (Module) ของเครื่องวิทยุคมนาคม

(๗) อุปกรณ์ใด ๆ ที่ผู้ใช้นำมาติดต่อหรือปรับเข้าไว้หรือใช้ประกอบกับเครื่องวิทยุคมนาคมเพื่อเพิ่มสมรรถนะของเครื่องวิทยุคมนาคม

<sup>๓๑</sup> ข้อ ๓ (กฎกระทรวง ฉบับที่ ๒๔ (พ.ศ. ๒๕๓๖) ฯ ) ให้เครื่องวิทยุคมนาคมที่มีลักษณะหรือที่ใช้ในกิจการดังต่อไปนี้ ได้รับการยกเว้นไม่ต้องได้รับใบอนุญาตนำเข้าซึ่งเครื่องวิทยุคมนาคม

(๑) เครื่องโทรศัพท์เคลื่อนที่ระบบวงผึ้ง (CELLULAR) หรือวิทยุติดตามตัว (RADIO PAGING) ที่เคยได้รับใบอนุญาตให้นำเข้าซึ่งเครื่องวิทยุคมนาคมแล้ว หากได้นำออกนอกราชอาณาจักร และจะนำเข้ามาในราชอาณาจักรอีก ทั้งนี้ โดยมีหนังสือกำกับเครื่องตามที่กรมไปรษณีย์โทรเลขกำหนด

(๒) เครื่องโทรศัพท์เคลื่อนที่ระบบวงผึ้ง (CELLULAR) หรือวิทยุติดตามตัว (RADIO PAGING) ที่เป็นเครื่องลูกข่ายของประเทศที่มีข้อตกลงกับผู้ให้บริการในประเทศไทยในการใช้บริการ INTERNATIONAL ROAMING ทั้งนี้ โดยมีหนังสือกำกับเครื่องตามที่กรมไปรษณีย์โทรเลขกำหนด

<sup>๓๒</sup> ข้อ ๔ (กฎกระทรวง ฉบับที่ ๒๔ (พ.ศ. ๒๕๓๖) ฯ ) อุปกรณ์ของเครื่องวิทยุคมนาคมตามกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒๓ (พ.ศ. ๒๕๓๖) ซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ. ๒๔๙๘ เมื่อได้นำไปประกอบเข้าหรือใช้กับเครื่องวิทยุคมนาคมที่ได้รับใบอนุญาตอยู่แล้ว ให้อุปกรณ์ของเครื่องวิทยุคมนาคมนั้นได้รับยกเว้นไม่ต้องได้รับใบอนุญาตอีก

๑.๕ พระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการวิทยุกระจายเสียงวิทยุโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๓<sup>๓๓</sup> (ความหมายของคำว่า “กิจการโทรคมนาคม”) มาตรา ๔<sup>๓๔</sup> (กฎหมายที่ขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน) มาตรา ๕๑<sup>๓๕</sup> (อำนาจของ กทช.) มาตรา ๗๗<sup>๓๖</sup> (วันใช้บังคับ มาตรา ๗๘) มาตรา ๗๘<sup>๓๗</sup> (การโอนอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยโทรเลขและโทรศัพท์และ

<sup>๓๓</sup> มาตรา ๓ (พรบ.องค์กรจัดสรรฯ พ.ศ. ๒๕๕๓) ในพระราชบัญญัตินี้

ฯลฯ

ฯลฯ

“กิจการโทรคมนาคม” หมายความว่า กิจการซึ่งให้บริการการส่ง การแพร่ หรือการรับเครื่องหมายสัญญาณ ตัวหนังสือ ตัวเลข ภาพ เสียง รหัส หรือการอื่นใด ซึ่งสามารถให้เข้าใจความหมายได้โดยระบบสาย ระบบคลื่นความถี่ ระบบแสง ระบบแม่เหล็กไฟฟ้าอื่น หรือระบบอื่น ระบบใดระบบหนึ่งหรือหลายระบบรวมกัน หรือกิจการโทรคมนาคมตามที่มีกฎหมายบัญญัติหรือตามที่คณะกรรมการร่วมกำหนดให้เป็นกิจการโทรคมนาคม

ฯลฯ

ฯลฯ

<sup>๓๔</sup> มาตรา ๔ (พรบ.องค์กรจัดสรรฯ พ.ศ. ๒๕๕๓) บรรดากฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่นในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน

<sup>๓๕</sup> มาตรา ๕๑ (พรบ.องค์กรจัดสรรฯ พ.ศ. ๒๕๕๓) ให้ กทช. มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

ฯลฯ

ฯลฯ

(๓) พิจารณานุญาตและกำกับดูแลการใช้คลื่นความถี่เพื่อกิจการโทรคมนาคม

(๔) พิจารณานุญาตและกำกับดูแลการประกอบกิจการโทรคมนาคม

ฯลฯ

ฯลฯ

(๘) กำหนดโครงสร้างอัตราค่าธรรมเนียมและค่าบริการในกิจการโทรคมนาคม รวมทั้งอัตราค่าเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมให้เป็นธรรมต่อผู้ใช้บริการและผู้ให้บริการโทรคมนาคม หรือระหว่างผู้ให้บริการกิจการโทรคมนาคม

ฯลฯ

ฯลฯ

เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง ให้ กทช. มีอำนาจออกระเบียบข้อบังคับ ประกาศ คำสั่ง หรือข้อกำหนด

บรรดาระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ คำสั่ง หรือข้อกำหนดใดๆ ที่ใช้บังคับเป็นการทั่วไป เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

การดำเนินการตาม (๒) (๓) (๔) (๕) (๖) (๗) (๘) (๙) (๑๐) (๑๑) (๑๒) (๑๓) และ (๑๔) นอกจากที่บัญญัติไว้โดยเฉพาะในพระราชบัญญัตินี้แล้ว ต้องเป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการโทรคมนาคม

<sup>๓๖</sup> มาตรา ๗๗ (พรบ.องค์กรจัดสรรฯ พ.ศ. ๒๕๕๓) บทบัญญัติมาตรา ๗๘ มาตรา ๘๑ มาตรา ๘๒ มาตรา ๘๓ มาตรา ๘๔ และมาตรา ๘๖ ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งประธานกรรมการและกรรมการ

<sup>๓๗</sup> มาตรา ๗๘ (พรบ.องค์กรจัดสรรฯ พ.ศ. ๒๕๕๓) ให้บรรดาอำนาจหน้าที่ของนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ อธิบดีกรมไปรษณีย์โทรเลข หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอื่นใดที่เกี่ยวกับการบริหารคลื่นความถี่ การจัดสรรคลื่นความถี่ การอนุญาตและการกำกับดูแลหรือการควบคุมการ

กฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องให้แก่ กทช.) และมาตรา ๗๙<sup>๓๔</sup> (อำนาจ กทช. ในการกำหนดข้อบังคับในระหว่างที่ยังไม่มีกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการโทรคมนาคม)

(๒) ความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๔)

ในเรื่องนี้ ทศท.ได้หารือปัญหาข้อกฎหมาย ๒ ประการ คือ ๒.๑ ในกรณีที่บริษัทเอกชนซึ่งได้รับอนุญาตจากหน่วยงานของรัฐให้เป็นผู้ดำเนินการให้บริการ”โทรศัพท์เคลื่อนที่” เสนอบริการให้กับประชาชนในลักษณะเป็นการบริการ “โทรศัพท์พื้นฐาน” คือ นำเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่มาต่อเข้ากับตู้สาขาโทรศัพท์ (พื้นฐาน) กรณีนี้จะถือว่าเป็นการกระทำที่ผิดหรือขัดต่อวัตถุประสงค์ของสัญญาที่หน่วยงานของรัฐอนุญาตให้บริษัทเอกชนดำเนินการบริการวิทยุคมนาคมระบบเซลลูลาร์ (โทรศัพท์เคลื่อนที่) หรือไม่ และ ๒.๒ กรณีที่บริษัทเอกชนอื่นได้นำอุปกรณ์แปลงสัญญาณ (ที่สามารถนำมาต่อเข้ากับเครื่องโทรศัพท์เคลื่อนที่และนำเครื่องโทรศัพท์เคลื่อนที่ไปใช้ในลักษณะ “โทรศัพท์พื้นฐาน” ได้) เข้ามาจำหน่าย จะถือว่าเป็นการกระทำที่ผิดหรือขัดต่อหลักการของกฎหมายโทรคมนาคมใดๆ ที่เกี่ยวข้องหรือไม่

๒.๑ ในกรณีที่บริษัทเอกชนผู้ให้บริการ”โทรศัพท์เคลื่อนที่” เสนอบริการในลักษณะเป็นการให้บริการ “โทรศัพท์พื้นฐาน” จะขัดต่อวัตถุประสงค์ของสัญญาให้บริการวิทยุคมนาคมระบบเซลลูลาร์ (โทรศัพท์เคลื่อนที่) ระหว่าง กสท.กับบริษัทเอกชน หรือไม่

ในประเด็นนี้ ผู้แทน ทศท. ได้ชี้แจงว่า บริษัทเอกชนผู้ให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่เสนอบริการในลักษณะเป็นการให้บริการโทรศัพท์พื้นฐานนั้น คือ บริษัท TAC ซึ่งเป็นผู้ได้รับสัมปทานจาก กสท. ตามสัญญาให้ดำเนินการบริการวิทยุคมนาคมระบบเซลลูลาร์ ซึ่งในกรณีนี้ ทศท. เห็นว่า การกระทำของบริษัทผู้ให้บริการดังกล่าว (TAC) เป็นการขัดต่อวัตถุประสงค์ของสัญญาที่ กสท. อนุญาตให้บริษัท TAC ให้บริการแต่เพียงวิทยุคมนาคมระบบเซลลูลาร์เท่านั้น และ ทศท. เห็นว่าการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทบต่อสิทธิของ ทศท. ที่มีอำนาจ

---

ประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมตามกฎหมายว่าด้วยวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ กฎหมายว่าด้วยวิทยุคมนาคม กฎหมายว่าด้วยโทรเลขและโทรศัพท์ และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง เป็นอำนาจหน้าที่ของ กสช. กทช. หรือคณะกรรมการร่วม แล้วแต่กรณี

ฯลฯ

ฯลฯ

การประกอบกิจการโทรคมนาคมของการสื่อสารแห่งประเทศไทย องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยและนิติบุคคลอื่น รวมทั้งผู้ที่ได้รับการอนุญาตสัมปทาน หรือสัญญาจากการสื่อสารแห่งประเทศไทย องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยหรือนิติบุคคลดังกล่าว ให้อยู่ในการกำกับดูแลของ กทช. และจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายอื่น หรือตามที่ กทช. กำหนด

<sup>๓๔</sup> มาตรา ๗๙ (พรบ. องค์การจัดสรรฯ พ.ศ. ๒๕๔๓) ในระหว่างที่ยังไม่มีกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ หรือกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการโทรคมนาคม การใช้อำนาจหน้าที่ของ กสช. ตามมาตรา ๒๓วรรคสี่ หรือของ กทช. ตามมาตรา ๕๑ วรรคสี่ ถ้ามิได้มีบทบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้หรือในกฎหมายอื่นให้ กสช. หรือ กทช. แล้วแต่กรณี มีอำนาจกำหนดข้อบังคับเพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

ข้อบังคับของ กสช. หรือ กทช. ตามวรรคหนึ่ง เมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

ให้บริการ “โทรศัพท์พื้นฐาน” แต่เพียงผู้เดียวตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์ฯ (ที่บัญญัติให้กรมไปรษณีย์โทรเลขมีสิทธิขาดที่จะตั้ง บำรุงและทำการโทรเลขและโทรศัพท์ภายในราชอาณาจักรสยาม) ประกอบกับมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์ฯ ที่บัญญัติให้ ทศท. ได้รับสิทธิและหน้าที่ต่างๆ บรรดาที่กฎหมายให้ไว้แก่กรมไปรษณีย์โทรเลข ในส่วนที่ว่าด้วยการโทรศัพท์

ในปัญหาค้อนนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๔) ได้พิจารณาคำชี้แจงของผู้แทน ทศท. แล้ว เห็นว่า ทศท. ประสงค์จะหาหรือใน ๒ ประเด็น คือ ๒.๑.๑ การกระทำของบริษัทเอกชน (TAC) ตามปัญหาข้อหาหรือ จะกระทบต่อสิทธิของ ทศท.อันเป็นการขัดกับมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์ฯ ประกอบกับมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์ฯ หรือไม่ และ ๒.๑.๒ การกระทำของบริษัทเอกชนตามปัญหาข้อหาหรือ (TAC) จะขัดต่อวัตถุประสงค์ของสัญญาให้ดำเนินบริการวิทยุคมนาคมระบบเซลลูลาร์ระหว่าง กสท.กับบริษัทเอกชน (TAC) หรือไม่

๒.๑.๑ การกระทำของบริษัทเอกชนตามปัญหาข้อหาหรือ จะขัดกับมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์ฯ ประกอบกับมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์ฯ หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๔) ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่า ตามที่ ทศท. อ้างว่า ทศท. มีสิทธิขาดแต่ผู้เดียวในการให้บริการ “โทรศัพท์พื้นฐาน” ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์ฯ ประกอบกับมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์ฯ ดังกล่าวข้างต้นนั้น มีประเด็นที่จะต้องพิจารณา ๒ ประการ คือ (ก) “โทรศัพท์พื้นฐาน” มีความหมายอย่างไร และ ทศท. มีอำนาจดำเนินการโทรศัพท์พื้นฐานแต่ผู้เดียว หรือไม่ (ข) การกระทำของบริษัทเอกชนตามปัญหาข้อหาหรือ (TAC) จะขัดกับมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์ฯ ประกอบกับมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์ฯ หรือไม่

(ก) ความหมายของ “โทรศัพท์พื้นฐาน” และอำนาจของ ทศท. ในการดำเนินการโทรศัพท์พื้นฐาน

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๔) ได้พิจารณากฎหมายที่เกี่ยวข้องแล้ว ปรากฏว่า กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารและโทรคมนาคมในปัจจุบันมีอยู่ ๒ ฉบับ คือ พระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์ พุทธศักราช ๒๔๗๗ (ประกาศใช้แทนกฎหมายโทรเลข จุลศักราช ๑๒๔๖) และพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ. ๒๔๙๔ (ประกาศใช้แทนพระราชบัญญัติวิทยุโทรเลข พ.ศ. ๒๔๕๗ และพระราชบัญญัติวิทยุสื่อสาร พุทธศักราช ๒๔๗๔ ตามลำดับ) กับมีกฎหมายที่เกี่ยวกับการจัดตั้งรัฐวิสาหกิจอีก ๒ ฉบับ คือ พระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๔๙๗ และพระราชบัญญัติการสื่อสารแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๙

เมื่อพิจารณากฎหมายทั้ง ๔ ฉบับข้างต้นแล้ว จะเห็นได้ว่า พระราชบัญญัติ

โทรเลขและโทรศัพท์ พุทธศักราช ๒๔๗๗<sup>๓๙</sup> (ประกาศใช้ครั้งแรกโดยใช้ชื่อว่ากฎหมายโทรเลข จุลศักราช ๑๒๔๖<sup>๔๐</sup>) ไม่มีนิยามความหมายของคำว่า “โทรศัพท์” ไว้แต่ประการใด จะมีก็เพียงนิยามความหมายของคำว่า “เครื่องโทรเลขหรือเครื่องโทรศัพท์” และ “สายโทรเลข” หรือ “สายโทรศัพท์” ตลอดจนนิยามคำว่า “เสา” เท่านั้น โดยพระราชบัญญัติดังกล่าวกำหนดให้รัฐบาลมีอำนาจสิทธิขาดในการตั้ง บำรุง และทำการโทรเลขและโทรศัพท์ภายในราชอาณาจักรสยาม โดยมอบอำนาจนี้ให้ไว้แก่กรมไปรษณีย์โทรเลขเป็นผู้ดำเนินการ และต่อมาอีก ๒๐ ปีเมื่อมีการพัฒนาเทคโนโลยีให้มีการส่งหรือการรับตัวหนังสือ เครื่องหมาย สัญญาณ ภาพและเสียงด้วยคลื่นแอสแตซิเลียนได้ จึงได้มีพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ. ๒๔๙๘<sup>๔๑</sup> (ประกาศใช้ครั้งแรกโดย

<sup>๓๙</sup> ในพระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์ พุทธศักราช ๒๔๗๗ มาตรา ๔ (๑) ได้นิยามคำว่า “เครื่องโทรเลขหรือเครื่องโทรศัพท์” หมายความว่า เครื่องโทรเลขหรือเครื่องโทรศัพท์ชนิดใช้กำลังไฟฟ้าวรรทุกทั้งเครื่องใช้และเครื่องสำหรับส่งหรือทำการโทรเลขโทรศัพท์ หรือการคมนาคมอย่างอื่นโดยใช้กำลังไฟฟ้า” มาตรา ๔ (๖) นิยามคำว่า “สายโทรเลข” หรือ “สายโทรศัพท์” หมายความว่า สายลวดที่ใช้สำหรับการโทรเลขหรือโทรศัพท์ และหมายความรวมทั้งของท่อ ของหุ้ม หลอด หรือท่อที่สวมสายนั้น ตลอดจนเครื่องใช้และเครื่องแห่งสิ่งเหล่านั้นที่ใช้ประกอบกับสายลวด” และมาตรา ๔ (๗) ได้นิยามคำว่า “เสา” หมายความว่า เสาปัก สายโยง สลักหรือเครื่องประกอบอย่างอื่นที่สร้างขึ้นสำหรับรับ แขนง ดึง หรือค้ำสายโทรเลขหรือโทรศัพท์”

นอกจากนี้ มาตรา ๕ วรรคหนึ่งได้บัญญัติว่า “รัฐบาลทรงไว้ซึ่งอำนาจสิทธิขาดที่จะตั้ง บำรุง และทำการโทรเลขและโทรศัพท์ภายในราชอาณาจักรสยาม” และวรรคสองบัญญัติว่า “อำนาจนี้ท่านมอบหมายให้ไว้แก่กรมไปรษณีย์โทรเลข” และมาตรา ๖ (๒) บัญญัติว่า “ภายในราชอาณาจักรสยาม ให้กรมไปรษณีย์โทรเลขมีสิทธิและหน้าที่แต่ผู้เดียวในอันที่จะ (๒) ตั้งเสาและขึงสายลวดหรือวางสายลวด หรือสายลวดใหญ่ใต้ดินหรือใต้น้ำ หรือทำกิจการอย่างอื่นเพื่อการคมนาคมทางโทรเลขหรือโทรศัพท์”

<sup>๔๐</sup> พ.ศ. ๒๔๒๗

<sup>๔๑</sup> ในพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ. ๒๔๙๘ มาตรา ๔ ได้นิยามความหมายของคำว่า “คลื่นแอสแตซิเลียน” หมายความว่า คลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าที่มีความถี่ระหว่าง ๑๐ กิโลไซเคลต่อวินาที และ ๓,๐๐๐,๐๐๐ เมกกะไซเคลต่อวินาที “วิทยุคมนาคม” หมายความว่า การส่งหรือการรับเครื่องหมาย สัญญาณ ตัวหนังสือ ภาพ และเสียงหรือการอื่นใด ซึ่งสามารถให้เข้าใจความหมายได้ด้วยคลื่นแอสแตซิเลียน “เครื่องวิทยุคมนาคม” หมายความว่า เครื่องส่งวิทยุคมนาคม เครื่องรับวิทยุคมนาคม หรือเครื่องรับและส่งวิทยุคมนาคม แต่ไม่รวมตลอดถึงเครื่องรับวิทยุกระจายเสียง เครื่องรับวิทยุโทรทัศน์ และเครื่องส่ง เครื่องรับ หรือเครื่องรับและส่งวิทยุคมนาคมด้วยคลื่นแอสแตซิเลียน ตามลักษณะหรือประเภทที่กำหนดในกฎกระทรวง และเพื่อประโยชน์ในการควบคุมการใช้เครื่องวิทยุคมนาคม ให้ถือว่าอุปกรณ์ใด ๆ ของเครื่องวิทยุคมนาคมตามที่กำหนดในกฎกระทรวงเป็นเครื่องวิทยุคมนาคมด้วย และ “สถานีวิทยุคมนาคม” หมายความว่า ที่ส่งวิทยุคมนาคม ที่รับวิทยุคมนาคม หรือที่ส่งและรับวิทยุคมนาคม

นอกจากนี้ มาตรา ๖ วรรคหนึ่งบัญญัติว่า “ห้ามมิให้ผู้ใดทำ มี ใช้ นำเข้า นำออก หรือค้าซึ่งเครื่องวิทยุคมนาคม เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต” และมาตรา ๑๑ วรรคหนึ่งบัญญัติว่า “ห้ามมิให้ผู้ใดตั้งสถานีวิทยุคมนาคม เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต” วรรคสองบัญญัติว่า “สถานีวิทยุคมนาคมต้องใช้ความถี่คลื่นให้ถูกต้องตามข้อบังคับว่าด้วยวิทยุคมนาคมตามภาคผนวกต่อท้ายอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยโทรคมนาคม” และวรรคสามบัญญัติว่า “เพื่อให้การเป็นไปตามวรรคหนึ่งและวรรคสองให้อธิบดีกรมไปรษณีย์โทรเลขมีอำนาจกำหนดเงื่อนไขการตั้งสถานีวิทยุคมนาคม

ใช้ชื่อว่ากฎหมายวิทยุโทรเลข พ.ศ. ๒๔๕๗) โดยกฎหมายฉบับนี้อยู่ในความรับผิดชอบของกรมไปรษณีย์โทรเลข

ในด้านการจัดตั้งองค์กรที่เกี่ยวกับการสื่อสารนั้น ได้มีพระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๔๙๗<sup>๔๒</sup> จัดตั้ง ทศท. ขึ้น โดยได้มีบทบัญญัติที่ให้โอนสิทธิและหน้าที่เฉพาะในส่วนที่ว่าด้วยการโทรศัพท์จากกรมไปรษณีย์โทรเลขไปให้ ทศท. แต่สำหรับอำนาจหน้าที่ในส่วนที่เหลือยังคงให้อยู่ที่กรมไปรษณีย์โทรเลขต่อไป ต่อมาอีก ๒๐ ปีเศษ คือ ในปี พ.ศ. ๒๕๑๙ จึงได้มีพระราชบัญญัติการสื่อสารแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๙<sup>๔๓</sup> จัดตั้ง กสท. ขึ้น โดยมีการโอนสิทธิและหน้าที่ในส่วนที่ว่าด้วยการให้บริการและการปฏิบัติการด้านโทรคมนาคมจากกรมไปรษณีย์โทรเลขไปยัง กสท.

จากการพิจารณากฎหมายที่เกี่ยวข้องข้างต้นแล้ว คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๔) มีความเห็นว่า แม้ในพระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์ฯ จะไม่มีคำว่า “โทรศัพท์พื้นฐาน” โดยมีแต่เพียงคำว่า “โทรศัพท์” และก็มีได้มีการนิยามความหมายคำว่าโทรศัพท์ไว้ด้วย และเมื่อพิจารณาวิวัฒนาการของเทคโนโลยีในด้านนี้แล้ว ปรากฏว่า เดิมกิจการโทรศัพท์เป็นเพียงกิจการที่ดำเนินการโดยใช้เทคโนโลยีด้านการวางสายลวดเป็นหลักเท่านั้น ซึ่งจะเห็นได้จากการนิยามความหมายของคำว่า “เครื่องโทรเลขหรือเครื่องโทรศัพท์” “สายโทรเลข” หรือ “สายโทรศัพท์” ที่ปรากฏอยู่ในพระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์ฯ ดังนั้น จึงเข้าใจได้ว่า คำว่า “โทรศัพท์” ตามพระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์ฯ หมายถึง กิจการที่ดำเนินการโดยใช้เทคโนโลยีด้านการวางสายลวดเป็นหลักเพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสารถึงกัน และ ทศท. เท่านั้นที่มีสิทธิแต่ผู้เดียวในการดำเนินการเนื่องจากมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์ฯ ได้กำหนดให้ ทศท. รับสิทธิและหน้าที่ต่าง ๆ ที่กฎหมายให้ไว้แก่กรมไปรษณีย์โทรเลขในส่วนที่ว่าด้วยการโทรศัพท์มา เพราะมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์ฯ ได้กำหนดให้

---

และให้อธิบดีกรมไปรษณีย์โทรเลข หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายมีอำนาจควบคุมและกำหนดการใช้ความถี่คลื่นของสถานีวิทยุคมนาคมต่าง ๆ “

<sup>๔๒</sup> ในพระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๔๙๗ มาตรา ๖ บัญญัติว่า “ให้จัดตั้งองค์การขึ้นขององค์การหนึ่ง เรียกว่า “องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย” มีวัตถุประสงค์เพื่อจัดดำเนินการและนำมาซึ่งความเจริญของกิจการโทรศัพท์เพื่อประโยชน์แห่งรัฐและประชาชน และดำเนินธุรกิจอันเกี่ยวกับกิจการโทรศัพท์และธุรกิจอื่นที่ต่อเนื่อง ใกล้เคียงกันหรือซึ่งเป็นประโยชน์แก่กิจการโทรศัพท์” และมาตรา ๑๖ บัญญัติว่า “ให้องค์การโทรศัพท์ได้รับสิทธิและหน้าที่ต่าง ๆ บรรดาที่กฎหมายให้ไว้แก่กรมไปรษณีย์โทรเลข ในส่วนที่ว่าด้วยการโทรศัพท์”

<sup>๔๓</sup> ในพระราชบัญญัติการสื่อสารแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๙ มาตรา ๗ บัญญัติว่า “ให้จัดตั้งการสื่อสารขึ้นเรียกว่า “การสื่อสารแห่งประเทศไทย” มีวัตถุประสงค์เพื่อดำเนินการและนำมาซึ่งความเจริญของกิจการไปรษณีย์และโทรคมนาคม เพื่อประโยชน์แห่งรัฐและประชาชนและดำเนินธุรกิจอันเกี่ยวกับกิจการไปรษณีย์และโทรคมนาคม และธุรกิจอื่นที่ต่อเนื่อง ใกล้เคียงกันหรือซึ่งเป็นประโยชน์แก่กิจการไปรษณีย์และโทรคมนาคม ทั้งนี้ เว้นแต่จะมีกฎหมายบัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของนิติบุคคลอื่นโดยเฉพาะ” และมาตรา ๑๖ บัญญัติว่า “ให้การสื่อสารแห่งประเทศไทยได้รับสิทธิและหน้าที่ต่าง ๆ บรรดาที่กฎหมายให้ไว้แก่กรมไปรษณีย์โทรเลข ในส่วนที่ว่าด้วยการให้บริการและการปฏิบัติการด้านไปรษณีย์และโทรคมนาคม”

กรมไปรษณีย์โทรเลขมีอำนาจสิทธิขาด ฯ ลฯ ดังนั้น ในชั้นแรกจึงเข้าใจได้ว่า ความหมายของคำว่า “โทรศัพท์พื้นฐาน” ย่อมหมายถึงกิจการโทรศัพท์ที่ดำเนินการโดยใช้เทคโนโลยีด้านการวางสายลวดเป็นหลัก ซึ่ง ทศท. เป็นผู้มีอำนาจดำเนินการแต่ผู้เดียว

(ข) “การกระทำ” ของบริษัทเอกชนตามปัญหาที่หารือมา (TAC) จะขัดกับ มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์ฯ ประกอบกับมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์ฯ หรือไม่

เมื่อได้พิจารณาแล้วว่า ความหมายของ “โทรศัพท์พื้นฐาน” ที่ ทศท. มีอำนาจสิทธิขาดแต่ผู้เดียวตามนัยมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์ฯ ประกอบกับมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์ฯ นั้น หมายความว่าถึง “โทรศัพท์ทางสาย” ดังนั้น จึงต้องพิจารณาต่อไปว่า “การกระทำ” ของบริษัทเอกชนตามปัญหาที่หารือมา จะเข้าลักษณะเป็นการให้บริการ “โทรศัพท์พื้นฐาน” ซึ่ง ทศท. มีอำนาจแต่ผู้เดียวหรือไม่

ข้อเท็จจริงตามปัญหาที่หารือมานี้ ปรากฏว่า มีบริษัทเอกชนลงโฆษณาในหนังสือพิมพ์รายวันจำหน่ายอุปกรณ์แปลงสัญญาณ “โทรศัพท์เคลื่อนที่” ที่สามารถนำมาใช้งาน เป็น “โทรศัพท์พื้นฐาน” ได้ โดยวิธีการที่ใช้ก็คือ ผู้ใช้บริการสามารถนำโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่มีอุปกรณ์แปลงสัญญาณเชื่อมต่อเข้ากับตู้สาขาโทรศัพท์และต่อสายไปยังเครื่องโทรศัพท์ประจำที่เพื่อใช้งานในลักษณะเดียวกับ “โทรศัพท์พื้นฐาน” ได้ ซึ่งวิธีการนี้ ทำให้ผู้ใช้อุปกรณ์ดังกล่าวสามารถลดค่าใช้จ่ายในการใช้โทรศัพท์ทางไกลภายในประเทศได้มาก (เนื่องจากอัตราค่าบริการของการสื่อสารทั้งสองประเภทแตกต่างกัน) โดยผู้แทน ทศท. ได้ชี้แจงเพิ่มเติมว่า บริษัทเอกชนที่ลงโฆษณาเพื่อจำหน่ายโทรศัพท์เคลื่อนที่พร้อมอุปกรณ์แปลงสัญญาณดังกล่าว ก็คือผู้มีสิทธิดำเนินการให้บริการวิทยุคมนาคมระบบเซลลูลาร์ (โทรศัพท์เคลื่อนที่) ตามสัญญาสัมปทานที่ได้รับจาก กสท.

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๔) พิจารณาแล้วเห็นว่า การโฆษณาเพื่อจำหน่ายอุปกรณ์แปลงสัญญาณโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่สามารถนำมาต่อกับ “โทรศัพท์พื้นฐาน” ได้ เกิดขึ้นจากการพัฒนาด้านเทคโนโลยีของอุปกรณ์เครื่องวิทยุคมนาคมในยุคปัจจุบัน ที่ก่อให้เกิดการผสมผสานระหว่างเทคโนโลยีด้านการวางสายลวดกับเทคโนโลยีที่ใช้คลื่นแตรตเซียน (โทรศัพท์เคลื่อนที่) เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้จึงเป็นข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการพัฒนาทางเทคโนโลยี ซึ่งต่อไปข้างหน้า เทคโนโลยีเหล่านี้จะทำให้เกิดการผสมผสานกันทางเทคนิคจนไม่อาจแยกแยะได้ว่า ส่วนใดเป็นการให้บริการประเภทใด และยากที่จะแยกได้ว่าส่วนใดอยู่ในขอบเขตอำนาจหน้าที่ของ ทศท. หรือของ กสท.

กล่าวโดยสรุปก็คือ คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๔) เห็นว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นนี้มาจากขอบเขตการใช้บังคับของกฎหมายสองฉบับ คือพระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์ฯ และพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคมฯ ได้เปลี่ยนแปลงไป โดยในปัจจุบันนี้ เทคโนโลยีที่เป็นขอบเขตของกฎหมายทั้งสองฉบับได้ผสมผสานกันโดยไม่อาจแยกแยะตามกฎหมายได้ว่าเทคโนโลยีที่เกิดขึ้นใหม่นี้เป็นเพียง “โทรศัพท์พื้นฐาน” ที่อยู่ในความรับผิดชอบของ ทศท. หรือเป็น “โทรศัพท์เคลื่อนที่ (วิทยุคมนาคมระบบเซลลูลาร์)” “ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของทั้ง ทศท.

และ กสท. ด้วยเหตุนี้ ปัญหาดังกล่าวจึงไม่ใช่ปัญหาที่จะยุติได้โดยอาศัยการตีความข้อกฎหมาย หากแต่สามารถแก้ไขได้โดยองค์กรทั้งสองคือ ทศท. และ กสท. จะต้องประสานงานซึ่งกันและกัน และกำหนดนโยบายการทำงานร่วมกัน โดยอาศัยอำนาจหน้าที่ของแต่ละองค์กรมีอยู่ตามกฎหมายของตน เพื่อกำหนดขอบเขตของการดำเนินการของแต่ละองค์กรและแบ่งปันรายได้และค่าธรรมเนียมให้สอดคล้องกัน

๒.๑.๒ “การกระทำ” ของบริษัทเอกชน (TAC) ตามปัญหาข้อหา หรือ ผิดหรือขัดต่อวัตถุประสงค์ของสัญญาให้ดำเนินบริการวิทยุคมนาคมระบบเซลลูลาร์ระหว่าง กสท. กับบริษัทเอกชน (TAC) หรือไม่

กรณีนี้ ตามข้อเท็จจริงที่ได้รับจากการชี้แจงเพิ่มเติมจากผู้แทน ทศท. ปรากฏว่า ทศท. มีความเห็นว่า สัญญาระหว่าง กสท. กับบริษัทเอกชน (TAC) เป็นสัญญาที่ กสท. ให้สิทธิแก่บริษัทเอกชน (TAC) เพื่อดำเนินบริการวิทยุคมนาคมระบบเซลลูลาร์ (โทรศัพท์เคลื่อนที่) เท่านั้น มิใช่ให้สิทธิในการให้บริการ “โทรศัพท์พื้นฐาน” ซึ่ง ทศท. มีสิทธิในการให้บริการแต่ผู้เดียว ดังนั้น การที่บริษัทเอกชน (TAC) โฆษณาว่าสามารถนำโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่บริษัทให้บริการอยู่มาเชื่อมต่อกับ “อุปกรณ์แปลงสัญญาณ” แล้ว สามารถนำ “โทรศัพท์เคลื่อนที่” มาใช้งานในลักษณะเดียวกับ “โทรศัพท์พื้นฐาน” ได้นั้น จึงเป็นการขัดต่อวัตถุประสงค์ของสัญญาดังกล่าว

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๔) พิจารณาแล้วว่า การกระทำของบริษัทเอกชน (TAC) ดังกล่าว เป็นการดำเนินการที่เกิดจากการพัฒนาด้านเทคโนโลยีของอุปกรณ์เครื่องวิทยุคมนาคม ที่ก่อให้เกิดการผสมผสานระหว่างเทคโนโลยีด้านการวางสายลวดและเทคโนโลยีที่ใช้คลื่นแอมพลิจูดมอดูเลชัน จนไม่อาจแยกขอบเขตของกฎหมายได้ว่าเทคโนโลยีที่เกิดขึ้นใหม่นี้เป็นโทรศัพท์พื้นฐานหรือเป็นโทรศัพท์เคลื่อนที่ เพราะต่างมีความเกี่ยวเนื่องซึ่งกันและกัน ดังนั้น ปัญหานี้จึงเป็นปัญหาที่ต้องแก้ด้วยการกำหนดนโยบายเพื่อให้มีการประสานงานกันระหว่างสองรัฐวิสาหกิจตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

๒.๒ กรณีที่บริษัทเอกชนอื่นได้นำอุปกรณ์แปลงสัญญาณที่สามารถนำมาต่อเข้ากับเครื่องโทรศัพท์เคลื่อนที่และนำไปใช้ในลักษณะ “โทรศัพท์พื้นฐาน” ได้เข้ามาจำหน่าย จะถือว่าเป็นการกระทำที่ผิดหรือขัดต่อหลักการของกฎหมายโทรคมนาคมที่เกี่ยวข้องหรือไม่

ในปัญหาข้อนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๔) เห็นว่า “อุปกรณ์แปลงสัญญาณ” ตามปัญหาที่หารือมา เป็นอุปกรณ์ของเครื่องวิทยุคมนาคมซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคมฯ เนื่องจากเป็นอุปกรณ์ที่ใช้กับโทรศัพท์เคลื่อนที่ซึ่งเป็นเครื่องวิทยุคมนาคมอย่างหนึ่ง

พระราชบัญญัติวิทยุคมนาคมฯ เป็นกฎหมายที่ควบคุมการทำ มี ใช้ นำเข้า นำออกหรือค้าซึ่ง “เครื่องวิทยุคมนาคม” และได้นิยามความหมายของคำว่า “เครื่อง

วิทยุคมนาคม” ไว้ในมาตรา ๔<sup>๔๔</sup> ซึ่งวรรคสองของบทนิยามดังกล่าว ให้ความความถึงอุปกรณ์ของเครื่องวิทยุคมนาคมที่กำหนดในกฎกระทรวงด้วย

กฎกระทรวง ฉบับที่ ๒๓ (พ.ศ. ๒๕๓๖) ๑ ได้กำหนด “อุปกรณ์ของเครื่องวิทยุคมนาคม” ที่ถือว่าเป็น “เครื่องวิทยุคมนาคม” เพื่อประโยชน์ในการควบคุมการใช้เครื่องวิทยุคมนาคม เป็นต้นว่า สายอากาศ (Antenna) ที่ใช้กับเครื่องวิทยุคมนาคม สายนำสัญญาณ (Transmission Line) ที่ใช้กับเครื่องวิทยุคมนาคม ๑ ๒ และผู้แทนกรมไปรษณีย์โทรเลขได้ชี้แจงว่า “อุปกรณ์แปลงสัญญาณ” ที่เป็นปัญหานี้ มิได้ถูกระบุไว้ในกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒๓ (พ.ศ. ๒๕๓๖) ๑ ให้เป็น “เครื่องวิทยุคมนาคม” แต่อย่างใด ดังนั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๔) จึงเห็นว่า อุปกรณ์แปลงสัญญาณฯ ไม่อยู่ในบังคับที่จะต้องมาขออนุญาตในการทำ มิใช่ นำเข้า และนำออกหรือค้า ตามมาตรา ๖<sup>๔๕</sup> แห่งพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคมฯ และบริษัทเอกชนย่อนำอุปกรณ์ดังกล่าวเข้ามาจำหน่ายได้โดยไม่เป็นการกระทำที่ขัดต่อกฎหมายแต่อย่างใด

โดยสรุป คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๔) มีความเห็นเกี่ยวกับปัญหาที่ ทศท. หรือมา ๒ ประการ ดังนี้ ประการแรก เห็นว่า ปัญหาที่ ทศท. หรือมานี้ เป็นปัญหาที่เกิดจากการวิวัฒนาการในการพัฒนาด้านเทคโนโลยีทางคมนาคมในด้านการวางสายลวดกับเทคโนโลยีที่ใช้คลื่นแอสตรเซียน จนยากที่จะแยกขอบเขตของกฎหมายว่าด้วยโทรเลขและโทรศัพท์กับกฎหมายว่าด้วยวิทยุคมนาคม ซึ่งได้บังคับมาก่อนการวิวัฒนาการดังกล่าว และดังนั้น ปัญหาดังกล่าวจึงมิใช่ปัญหาที่จะยุติได้โดยการตีความถ้อยคำในกฎหมาย แต่เป็นปัญหาที่องค์กรทั้งสอง คือ ทศท. และ กสท. จะต้องประสานงานและกำหนดนโยบายร่วมกัน โดยอาศัยอำนาจหน้าที่ที่แต่ละองค์กรมีอยู่ตามกฎหมายของตนเพื่อกำหนดขอบเขตการดำเนินการของแต่ละองค์กรและการกำหนดค่าธรรมเนียมให้สอดคล้องกัน และประการที่สอง เห็นว่า “อุปกรณ์แปลงสัญญาณ” ตามปัญหาที่ หรือมา มิใช่เป็นอุปกรณ์ของเครื่องวิทยุคมนาคมที่อยู่ในการควบคุมตามพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคมฯ ที่จะต้องมาขออนุญาตตามมาตรา ๖ และบริษัทเอกชนย่อนำอุปกรณ์ดังกล่าวเข้ามาจำหน่ายได้โดยไม่เป็นการกระทำที่ขัดต่อกฎหมาย

อย่างไรก็ตาม เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติงานของหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวกับโทรศัพท์และโทรคมนาคม คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๔) ขอเรียนเป็นข้อสังเกต ดังนี้

๑. การกำหนดอัตราค่าบริการการใช้ “โทรศัพท์พื้นฐาน” และ “โทรศัพท์เคลื่อนที่” โดยที่ในปัจจุบัน ทั้ง ทศท. และ กสท. ต่างก็มีอำนาจตามกฎหมายที่จะกำหนดอัตราค่าบริการสำหรับบริการที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของตนได้อยู่แล้ว กล่าวคือ ทศท. มีอำนาจในการกำหนดอัตราค่าบริการต่างๆ ของกิจการโทรศัพท์ โดยต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีก่อน (มาตรา ๙ (๓)<sup>๔๖</sup> และมาตรา ๔๐<sup>๔๗</sup> (๕) แห่งพระราชบัญญัติ

<sup>๔๔</sup> โปรดดูเชิงอรรถที่ ๒๗, ข้างต้น

<sup>๔๕</sup> โปรดดูเชิงอรรถที่ ๒๘, ข้างต้น

<sup>๔๖</sup> มาตรา ๙ (พ.ร.บ.องค์การโทรศัพท์ฯ พ.ศ. ๒๕๔๗) เพื่อดำเนินการตามวัตถุประสงค์ดังกล่าวในมาตรา ๖ ให้องค์การโทรศัพท์ที่มีอำนาจรวมถึง

องค์การโทรศัพท์ฯ ) และสำหรับ กสท. กสท.ก็มีอำนาจในการกำหนดอัตราค่าบริการต่างๆ ของกิจการไปรษณีย์และโทรคมนาคม โดยต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีก่อน (มาตรา ๑๐ (๓) และมาตรา ๓๙ (๓) แห่งพระราชบัญญัติการสื่อสารฯ )<sup>๔๔</sup> เช่นเดียวกัน ดังนั้น ทั้งทศท. และ กสท. จึงควรดำเนินการให้มีการปรับอัตราค่าบริการให้สอดคล้องกัน เพราะเห็นได้ว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นในขณะนี้ มาจากความเหลื่อมล้ำของ “อัตราค่าบริการ” ที่แตกต่างกัน เช่น อัตราค่าบริการโทรทางไกลภายในประเทศที่ผ่านโทรศัพท์พื้นฐานของ ทศท. ในบางช่วงเวลาจะสูงกว่าค่าบริการผ่านโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่บริษัท TAC ให้บริการอยู่ ซึ่งทำให้รายได้ที่ ทศท. พึ่งได้รับจากค่าใช้บริการโทรทางไกลภายในประเทศลดลง เพราะผู้ใช้บริการย่อมจะเลือกใช้บริการโทรทางไกลภายในประเทศโดยผ่านเลขหมายของ “โทรศัพท์เคลื่อนที่” ของ กสท. ในช่วงเวลาที่จะเสียค่าใช้จ่ายบริการในอัตราที่ต่ำกว่า แทนที่จะใช้บริการโดยผ่านเลขหมายของ “โทรศัพท์พื้นฐาน” ของ ทศท.

๒. การแบ่ง “ประเภท” ของอัตราค่าบริการ ปัญหาบางอย่างของ ทศท.และ กสท. อาจแก้ไขได้ด้วยการดำเนินการให้มีการแยกประเภทของอัตราค่าบริการให้เหมาะสม เป็นต้นว่า ในปัจจุบันนี้ ทศท.ได้กำหนดอัตราค่าใช้บริการโทรศัพท์ตามระยะเวลาของการใช้บริการ ทำให้มีปัญหาที่เกิดจากการผู้ใช้บริการนำ “โทรศัพท์เคลื่อนที่ส่วนตัว” ของตน (ที่อัตราค่าใช้

ฯลฯ

ฯลฯ

(๓) กำหนดอัตราค่าเช่า ค่าดำเนินการธุรกิจต่างๆ และค่าบริการอื่นๆ ของกิจการโทรศัพท์ และจัดระเบียบเกี่ยวกับวิธีชำระค่าต่างๆ ดังกล่าว

ฯลฯ

ฯลฯ

<sup>๔๗</sup> มาตรา ๔๐ (พรบ.องค์การโทรศัพท์ฯ พ.ศ. ๒๕๔๗) องค์การโทรศัพท์จะต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีก่อน จึงจะดำเนินการดังต่อไปนี้ได้ คือ

- (๑) เลิกชุมสายโทรศัพท์ หรือโทรศัพท์ทางไกล
- (๒) เพิ่ม หรือลดทุน
- (๓) กู้ยืมเงินครั้งหนึ่งเป็นจำนวนเงินเกินกว่าสามล้านบาท
- (๔) จำหน่ายอสังหาริมทรัพย์
- (๕) ตั้งอัตราค่าเช่าเครื่องโทรศัพท์ และค่าบริการอื่นๆ

<sup>๔๘</sup> มาตรา ๑๐ (พรบ.การสื่อสารฯ พ.ศ. ๒๕๑๙) ให้การสื่อสารแห่งประเทศไทยมีอำนาจกระทำการต่างๆ ภายในขอบแห่งวัตถุประสงค์ตามมาตรา ๗ และอำนาจเช่นนี้ให้รวมถึง

ฯลฯ

ฯลฯ

(๓) กำหนดอัตราค่าธรรมเนียม ค่าเช่า ค่าดำเนินการธุรกิจต่างๆ และค่าบริการอื่นๆ ของกิจการไปรษณีย์และโทรคมนาคม และจัดระเบียบเกี่ยวกับวิธีชำระค่าต่างๆ ดังกล่าว

ฯลฯ

ฯลฯ

มาตรา ๓๙ (พรบ.การสื่อสารฯ พ.ศ. ๒๕๑๙) การสื่อสารแห่งประเทศไทยจะต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีก่อน จึงจะดำเนินการดังต่อไปนี้ได้ คือ

- (๑) กระทำการใดๆ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๐ (๕) และ (๖) ครั้งหนึ่งเป็นจำนวนเงินเกินกว่าห้าล้านบาท
- (๒) จำหน่ายอสังหาริมทรัพย์อันมีราคาเกินหนึ่งล้านบาท
- (๓) กำหนดอัตราค่าธรรมเนียม ค่าเช่า ค่าดำเนินการธุรกิจต่างๆ และค่าบริการอื่นๆ

บริการถูกกว่าอัตราของ ทศท.) ไปติดตั้งตามร้านค้าเพื่อให้บริการเป็นสาธารณะ โดยคิดค่าใช้จ่ายบริการเพิ่มจากอัตราที่ ทศท. เรียกเก็บ ซึ่งปัญหานี้อาจลดลงได้ ถ้า กสท.จะมีการแยก “ประเภท” การใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ใช้สำหรับส่วนบุคคล (และห้ามมิให้นำไปใช้เพื่อสาธารณะ) ออกจากประเภทที่ใช้สำหรับสาธารณะ และคิดอัตราค่าเช่าเครื่องให้แตกต่างกัน หรือแม้แต่ ทศท. เอง ก็อาจแยกประเภทอัตราค่าบริการโทรศัพท์พื้นฐานให้แตกต่างกันได้ เช่น แยก “ประเภท” โทรศัพท์พื้นฐานที่ใช้ในธุรกิจโรงแรมออกจากการใช้โทรศัพท์พื้นฐานสำหรับบ้านอยู่อาศัย เป็นต้น

แต่อย่างไรก็ตาม โดยที่ในขณะนี้ได้มีพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ ขึ้นใช้บังคับแล้ว ซึ่งตามกฎหมายฉบับนี้ ได้มีการจัดตั้งคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กทช.) ให้เป็นองค์กรที่มีอำนาจหน้าที่ในการกำกับดูแลการประกอบกิจการโทรคมนาคม และทั้งกิจการโทรศัพท์พื้นฐานและกิจการโทรศัพท์เคลื่อนที่ต่างก็อยู่ในความหมายของคำว่า “กิจการโทรคมนาคม”<sup>๔๙</sup> ที่อยู่ในอำนาจกำกับดูแลของ กทช. ตามมาตรา ๕๑<sup>๕๐</sup> ดังนั้น ในอนาคตอันไม่ไกลนัก เมื่อได้มีการแต่งตั้ง กทช. เสร็จสมบูรณ์แล้ว ก็จะมีการโอนอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายเดิม (ซึ่งได้แก่กฎหมายว่าด้วยโทรเลขและโทรศัพท์และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง) ไปให้แก่ กทช. ตามมาตรา ๗๗<sup>๕๑</sup> ๕๑ และมาตรา ๗๘<sup>๕๒</sup> และ กทช. ก็จะเป็นองค์กรที่มีอำนาจในการกำหนดโครงสร้างอัตราค่าใช้จ่ายบริการซึ่งสามารถแก้ปัญหาที่มีอยู่ในปัจจุบันนี้ได้

(ลงชื่อ) ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนศานต์  
(นายชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนศานต์)  
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา  
พฤษภาคม ๒๕๕๔

<sup>๔๙</sup> โปรดดูเชิงอรรถที่ ๓๓, ข้างต้น

<sup>๕๐</sup> โปรดดูเชิงอรรถที่ ๓๕, ข้างต้น

<sup>๕๑</sup> โปรดดูเชิงอรรถที่ ๓๖, ข้างต้น

<sup>๕๒</sup> โปรดดูเชิงอรรถที่ ๓๗, ข้างต้น